

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ကြည့်အေး တောတောင်ရေမြေ

LOOK TO THE MOUNTAIN
LeGrand Cannon, Jr.

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mgyoe.com

mgyoe.com

ကျပ်အေး တောတောင်ရေမြေ

တောင်သည် တိမ်တိုက်များ အကြားမှ ထွက်လာသည်။ တစ်ခါတုန်းက မြင်ခဲ့ဖူးသလိုပင် မိုးကို ထိုး၍ နေရောင်မှာ လင်းနေသည်။ သစ်ကိုင်းအထပ်ထပ်၊ သစ်ရွက်အချပ်ချပ်အောက် ရောက်နေသည်မို့ နေလုံးကို မမြင်ရဘဲ တောင်ပေါ်သာ နေကွက်၍ လင်းသလို ထင်ရသည်။ သူ၏ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းများလည်း ပွင့်ဟလာကာ

ISBN9789997112231

KA12

9 789997 112231

2,500.00KS

တောတောင်ရေမြေ ကြည်အေး

အပြင်အဆင်အမ်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၂၄၀ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဝင်ဘီ x ၁၈.၅ ဝင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆၊ မတ်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၅၆ ရှုမဝစာအုပ်တိုက်၏ပထမအကြိမ်ပုံ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းချေး ၂၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

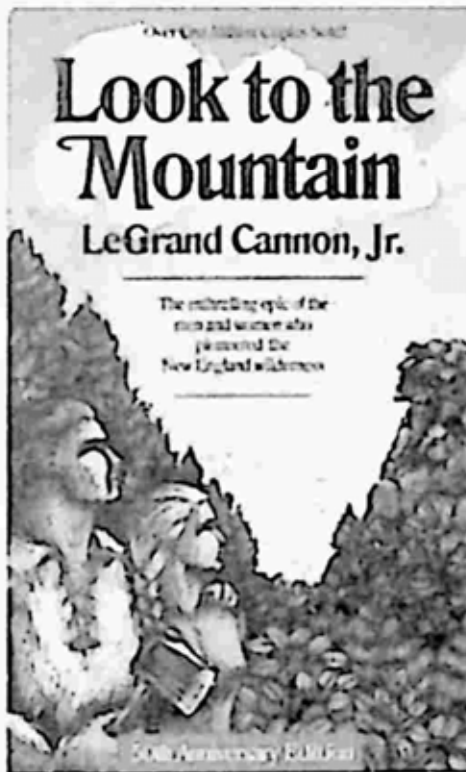
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

တောတောင်ရေမြေ
ကြည်အေး
မြန်မာပြန်

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၆

၁၇၆၉ ခုနှစ် သြဂုတ်လဆန်းစနေတစ်နေ့ဖြစ်သည်။

နေပူ၍ သွေ့ခြောက်လှလေ၏။ အမေရိကန်ပြည် နယူးဟမ်
ရှိုင်းယားနယ်ရှိ၊ ကျွဲပွဲကုန်းဟု ပြန်ဆိုခေါ်ဝေါ်ချင်လည်း ခေါ်နိုင်သော
ကက်တယ်ဖို့ တစ်ရွာလုံး မြက်ရိတ်နေ၏။ ရေတံခွန်အောက် မြစ်ရိုး
တစ်လျှောက်လုံး မြက်ရိတ်ခြင်း အလုပ်တစ်ခုတည်းကိုသာ တွေ့ရမည်
ဖြစ်လေ၏။ နိုင်ငံရေး၊ ငါးဖမ်းခြင်း၊ ဝါငင်ခြင်း၊ ထင်းခွေခြင်း၊ အသီး
အနှံကောက်ခြင်း၊ ဘုရားကျောင်းသွားခြင်း စသည့်ကိစ္စများကိုမေ့ထား
ကြသည်။ အလုပ်ကို ရာသီနှင့်လုပ်ရလေရာ ယခုရာသီမှာ မြက်ရိတ်
သော ရာသီဖြစ်လေ၏။

ရွာတစ်ဝိုက်ရှိ ကွင်းပြင်များတွင် မြက်ကောင်းများ သန်စွမ်း
စွာ ပေါက်သည်။ မြေလည်းညီသည်။ ပေါင်းတောထတတ်သေးသော်
လည်း ချုံပုတ်များ မပေါက်တော့ချေ။ အင်ဒီယန်းလူရိုင်းများနှင့်အတူ
ပျောက်ကွယ်ကုန်ပြီ။ အကောင်းဆုံးမြေများမှာ မြစ်နဖူးပေါ်တွင်ဖြစ်၍
နေရောင်အောက်တွင် ပြန့်ပြူးစွာ ဖြန့်ခင်းထားသလိုရှိသည်။ သီးနှံစိုက်
ပျိုး၍လည်း အောင်လှသည်။ မြက်ခင်းလည်းကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့်
မြစ်နဖူးပေါ်ရှိ အိမ်များသည် တောင့်တင်းသပ်ရပ်၍ တင်းကုပ်များ
လည်း အပြည့်ရှိသည်။

ရွာမြောက်အပိုင်းမှာ ရွှံ့စေးများ အများအပြားရရှိနိုင်သည်။
 တောင်ကုန်းများကား သစ်ပင်များပေါက်၍ တောအုပ်အတိ
 ဖြစ်လေ၏။ နယူးဟမ်ရှိုင်းယားနယ်ကို ငါးပုံ ပုံလျှင် လေးပုံမှာ တောအုပ်
 မျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်လိုမထင်ရချေ။ တနင်္ဂနွေနေ့မှ လွဲ၍
 နေ့တိုင်းတစ်နေ့ကုန်ပင် ကွင်းပြင်ထဲ၌ လူများဖွေး၍နေသောကြောင့်
 မြက်ရိတ်နေတာကိုသာ မြင်နိုင် ထင်နိုင်သည်။ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊
 ကလေး၊ ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်အကုန်ပင် အပြင်ရောက်နေကြသည်။
 မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် မြောက်အရပ်သို့တက်ခဲ့လျှင် မြက်ရိတ်နေသော
 ရွာတစ်ရွာသာ တွေ့ရမည်။ တောင်အရပ်သို့ ဆင်းကြည့်လျှင်လည်း
 မြက်ရိတ်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။ နယူးဟမ်ရှိုင်းယားနယ် တစ်နယ်လုံး
 ပင် မြက်ရိတ်နေသည်ဟု ဆိုပါစို့။

အဲ ... ပို့စမောက်မြို့ကိုတော့ ခြွင်းချက် အဖြစ်ထားနိုင်ပေ၏။
 ပို့စမောက်ကတော့ ထူးခြားသည်။ မိုင်လေးဆယ်မျှ အရှေ့မြောက်ထောင့်
 ကျရာသို့သွားလျှင်ရောက်နိုင်ပြီး ကုန်သည်များ၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်များ၊
 မင်းစိုးရာဇာများ၊ သင်္ဘောသားများ စသည့် မြက်ရိတ်သော လူအမျိုး
 မျိုးရှိသည်။ ယခုလို မနက်ခင်းတွင် ပို့စမောက်မြို့ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ
 အထက်တန်းစား မိန်းမကြီး၊ မိန်းမငယ်တို့မူကား ဘာဆိုလို့ ဘာမှ
 မလုပ်ဘဲနေကြမည်သာဖြစ်လေ၏။

သို့သော် မြစ်နဖူး၊ ကွင်းပြင်တွင် ရေစီးနှင့် မြေကြီးနှင့်အသက်
 မွေးရသော ကက်တယ်ဖို့ ရွာသူ ရွာသားများကား နေရောင်ကိုမြင်ရ
 သည့် ဩဂုတ်လ ပထမသီတင်းပတ် စလာလျှင်ပင် မြက်ရိတ်လေတော့
 သည်။

ကျောင်းဆရာလုပ်သူကလည်း နေတက်၍ တစ်နာရီအကြာ
 တွင် မြက် စ၍ ရိတ်သည်မှာ မွန်းတည့်ဖို့ ၂ နာရီမျှသာ လိုတော့သည်။

သူသည် စက်ချုပ်သမားအတွက် မြက်ရိတ်နေခြင်းဖြစ်၍၊ ဆောင်းရာသီ
အမိ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို အတုံ့အလှည့်ရမည်မှာ ကျေနပ်စရာဖြစ်
၏။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆရာ မစ္စတာဂိုဝင်ပင်လျှင် ခပ်တည်တည်
နှင့် မြက်ရိတ်နေပေ၏။ သူ့တွင် မြက်ရဖို့အတွက် စာချုပ်ရှိသော်လည်း
နွားဆိုသည့် တိရစ္ဆာန်မှာ စာချုပ်ကို စား၍နေနိုင်သည် မဟုတ်သည့်
အကြောင်းကို ဂိုဝင်ကြီး သိရှိလေပြီ။ သူလည်း မြက်ရိတ် တွင်သူ
တစ်ယောက်ပင်။

အဘိုးကြီး ဒေးဗစ်ပင် ကွင်းထဲဆင်းနေသည်။ လွန်ခဲ့သော
၁၂ နှစ်ခန့်က ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအကောင်းစားကို ထုတ်ဝတ်မိသည်နှင့်
အင်ဒီယန်း လူရိုင်းတစ်ယောက်၏ လုယက်တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသည်။
သူ့ပေါင်၌ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ နွေအခါများမှာတောင် နာကျင်သော
ဝေဒနာသည် မပြတ်ဘဲရှိသည်။ သည်နေ့မှာတော့ ပို၍ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့
နိုင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှပင် လူပျင်းတစ်ယောက်ပမာ
ရိတ်ပြီး မြက်များကိုလိုက်၍ ကောက်ကာ စုရ ပုံရသည်။

ကောဒဝဲ(လ်)နှင့် အင်ဆိုင်းတို့လည်း မြက်အတူရိတ်နေကြ၏။
ကောဒဝဲ(လ်)က လွန်ခဲ့သော ဖေဖော်ဝါရီလကပင် အင်ဆိုင်းအတွက်
သားရေဖိနပ်တစ်ရန်ချုပ်ခဲ့သည်။ သည်ညတော့ သူတို့ကျေကြမည်ဖြစ်
၏။ အင်ဆိုင်းက ရမ်အရက် အပြန်အလှန်ပေးရမည်ဖြစ်၏။ တစ်
ယောက်က အပေါစား သားရေကြီးပဲဟု တွေးသလို တစ်ယောက်က
လည်း အညံ့စား ရမ်ပါကွာဟု တွေးလေ၏။

ပေါတာအမည်ရှိ လင်မယားနှစ်ယောက်ကလည်း မြက်နှင့်
အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ မယားက မြက်ထုံး၍ပေးသည်။ လင်က နေရာ
ချထားသည်။ နှစ်ယောက်သား အလုပ်၌ ချောမွေ့အောင် မတွဲမိသော်

လည်း ညနေမတိုင်ခင်ပင် မြက်ထုံး သုံးတန်းရတော့မည်။

ဂျိုးဖိလစ်အမည်ရှိ ပေါ်တူဂီလူမျိုးက မူကား လွန်ခဲ့သည့် စနေနေ့ညကတည်းက သူ့ပန်းပဲ၌ မီးမဖိုရချေ။ သို့သော် မွန်းမတိမ်းခင်ပင် မြက်ရိတ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးမည်ဖြစ်လေ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ပါ မချန်ကွင်းထဲ ဆင်းခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ခန့်ကမှ ရွာထဲရှိ ဘတ်တလာ၏ ထမင်းဆိုင်သို့ရောက်လာသည်။ ဇန်နဝါရီလ မနက်ခင်း တစ်ခင်းမှာဖြစ်သည်။ ပေါင်မုန့်အနားသားများကို မှီဝဲရင်း ခြေနှစ်ချောင်း ဖြင့် ညလုံးပေါက်လျှောက်၍ လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ ရွာထဲမှ တစ်ယောက်တည်းသော ပန်းပဲသမားကြီး လည်း သေပြီးဖြစ်ကာ ပန်းပဲလုပ်သူမရှိ ဖြစ်နေလေ၏။ ဂျိုးက သံတွေ တော့ ကိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်ဟုဆို၏။ သို့ပင်လျှင် ပန်းပဲသမားလုပ်လေ၏။ သူသည် မမူးသည့်အခါတွင် သင့်ရုံရှိ၍ မူးသည့်အခါတွင် အလွန် တော်သော ပန်းပဲသမားဖြစ်လာလေ့ရှိ၏။ သို့သော် သေသွားသော ပန်းပဲသမားဟောင်းကို မမိနိုင်ချေ။ ဘယ်သူကမှလည်း မိပါပေသည် ဟု မပြောကြ။ ဂျိုးသည် ပုကွတုတ်ခိုင်၍ နွားသိုးရုပ်ပေါက်သည်။ အသားရောင်က ညိုမှောင်သည်။ နားရွက်သေးသေးကလေးများက ခေါင်းနှင့်ကပ်နေရာ ဇက်ပိုးက ပို၍ တုတ်ဖီးနေသည် ထင်ရသည်။ မည်းနက်သော ဆံပင်ကို ဖဲကြိုးအနီရောင်နှင့် စည်းထားလေ့ရှိသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ပမာ ဓားတစ်စင်းကို အမြဲဆောင်လေ့ရှိသည်။

ရွာသူရွာသားများက သူ့ကို အထင်မကြီးကြခြင်းမှာ ဝှစ်လစ်ဗင် စတန် ဆိုသည့် အကောင်ကြောင့်ပဲဟု သူက စွပ်စွဲသည်။ သေသွား သော ပန်းပဲသမားကြီးအကြောင်းကို မပြီးနိုင်အောင်ပြောနေတတ်သူမှာ ဝှစ်မဟုတ်လား။ ပေါ်တူဂီဂျိုး ဘယ်တော့မှ မမိနိုင်သည့်ပမာ ပထမတန်း ပန်းပဲသမားကြီးဖြစ်သည်တဲ့၊ ဝှစ်ကို မုန်းတီးလှသည်။

ဝှစ်အမည်ရှိ သူငယ်မှာ သူတို့ရွာတွင် အတော်ဆုံးသော
 မြက်ရိတ်သမားဖြစ်လေသည်။ ဓားကို ဘေးချိတ်ထားပြီး ပြောရဦးမည်
 ဆိုလျှင်တော့ လူတကာ ရယ်ပွဲဖွဲ့စရာ သတ္တဝါပေတည်း။ ဝှစ် ၁၂
 နှစ် ပြည့်သည့် မွေးနေ့တွင် သူ့အဖေကြီးက ထမင်းဆိုင်မှာ ဧည့်ခံပွဲဖြင့်
 ချီးမြှောက်သော်လည်း သားဖြစ်သူက အရက်မသောက်တတ်ချေ။ ရမ်
 အရက်မှာ ဝှစ်အဖို့ ဘာမှန်းပင် မသိခဲ့ဖူးချေ။ အဘိုးကြီးက တစ်စက်
 မချန် သူ့ဘာသာ သောက်ပစ်လေ့ရှိခဲ့သောကြောင့်ပင်၊ ယခုတော့
 လည်ချောင်းထဲမှာ ဆိုပြီး မျို၍မကျ။ ဘေးမှကြည့်နေသော လူများအဖို့
 ရယ်စရာကြီးပင်၊ သည်အထဲ အဘိုးကြီးက အဓိပတိ အသောက်သမား
 ကြီးဖြစ်လေရာ လူများသည် အဘိုးကြီးဘက် လှည့်လာပြီး ရယ်မော
 ပြောင်လှောင်ကြပေတော့၏။ အဘိုးကြီးမခံနိုင် သူ့သားကပါ သူ့အပေါ်
 တစ်လုံးတင်သည်ဟု ထင်လေ၏။ ထို့ကြောင့် သားဖြစ်သူကို အခန်း
 အလယ်ဗဟိုမှာ ရပ်စေကာ ကျောပြင်မှ ရုပ်အင်္ကျီစကို ဆောင့်၍ဆွဲ
 သည်။ ထို့နောက် ဘောင်းဘီကျွတ်သည်အထိ ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့်
 ရိုက်သည်။ ထိုအခါ လူတချို့က ရယ်၍ မပြီးသေးသော်လည်း ဝင်၍
 တားကြသည်။ သူငယ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နိုင်သေးတာ မှန်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့
 ထမင်းဆိုင်ရှင် သမီးကလေးရှိသေးသည်။ ကောင်မလေးက ဆယ်နှစ်
 အရွယ်ငယ်သေးသော်လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မတင့်တယ်ပေဘူး ထင်
 သည်။

ဝှစ်ကတော့ ရမ်အရက်ကို ကြိုက်၍ မရပါချေ။ ထမင်းဆိုင်ကို
 တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်လောက် ရှောင်နေသည်။ လူတောထဲ မတိုးဝံ့သလို
 ရှိ၏။ သူ့ကို ဝိုင်းရယ်ဆဲဟု ထင်သည်။

သေသွားသော ပန်းပဲသမားကြီးကမူကား ဝှစ်ကို သဘောကျ
 သည်။ ဝှစ်သည် ပန်းပဲဖိုကို ရစ်သီ ရစ်သီ လုပ်လေ့ရှိသည်။ အထူး

သဖြင့် တခြားအကောင်လေးများ မရလျှင် ဆိုပါတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းပဲသမားကြီးကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခွင့်ရသည်။

၎င်း ၁၆ နှစ်သားအရွယ်ရောက်လျှင် ပန်းပဲသမားကြီးက တံစဉ်တစ်လက်လုပ်ပေးမည်ဟုဆို၏။ လူမှန်လျှင် လိုချင်မည့် အသွားကောင်းကောင်းနှင့် လုပ်မည်ဆိုသည်။ သို့လျှင် ပန်းပဲသမားကြီးသည် တံစဉ်တစ်လက်လုပ်သည်။ သူ့စကားနှင့်လည်း ညီစေသည်။ ၎င်းကလည်း အဘိုးကြီးအဖို့ တောင်ပေါ်မှ သစ် ၂၁ ပင် လှဲပေးသည်။ ပန်းပဲသမားကြီးက ၎င်း၏ ထစ်ခုတ်ရသော ပေါက်ဆိန်ချက် အရေအတွက်နှင့်အမျှ တံစဉ်သွားကို တူဖြင့် ရိုက်ခတ်မည်ဟု ကြေညာလေ၏။ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်၊ အကြောင်းကား သူ့တံစဉ်သည် အလှအပတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၍ ၎င်းမှာ ငွေကို ဘယ်လိုတောင်းရမည်ဆိုတာပင် မသိနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

ထိုတံစဉ်မှာ ပန်းပဲသမားအဘိုးကြီး မသေခင် နောက်ဆုံး လုပ်သွားသော ပစ္စည်းပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

ထို နွေကုန်ဆုံးသော် ၎င်းသည် မြက်ရိတ် တွင်လှသည်ဟု ပြောစမှတ်ဖြစ်လာသည်။ ကောင်ကလေး သည့်လောက် အလုပ်ကောင်းတာဟာ တံစဉ်သွားမြည့်လွန်း၍ ဖြစ်ရမည်။ ပေါ်တူဂီ ခွေးကောင်ဆိုတာတော့ ခရမ်းသီးလှီး၍မှ မပြတ်သည့် အသွားမျိုးသာလုပ်တတ်တာပဲ။

သို့လျှင် ၎င်းက မသိရဘဲ ဂျိုးနားမှ မဆံ့သည့် စကားတွေ ပွားလာသည်။ ၎င်းမှာကား အိမ်မှာမြဲနေတတ်၏။ သို့မဟုတ် ပန်းပဲသမားကြီး အမွေပေးခဲ့သည့် သေနတ်နှင့်တစ်ယောက်တည်းတောလည်တတ်၏။ ဆောင်းဝင်လာလျှင် တောကောင်များကို ထောင်၍ ဖမ်းလာတတ်လေသည်။ ထမင်းဆိုင်ကို သွားစရာကိစ္စပေါ်လျှင် မနက်စောစော

မှာ သွားတတ်သည်။ သို့သော် သွားရုံမကသွားသည့်အခေါက် ရေများ
လာ၏။ သူသည် ၁၉ နှစ်ရှိပြီးဖြစ်ကာ အရပ်ရှည်ရှည် အေးချမ်းသော
မျက်နှာထားနှင့်စကားလေးလေးပြောတတ်သည်။ သူထမင်းဆိုင်ကို
သွားသည်မှာ ထမင်းဆိုင်ရှင် ဘတ်တလာ၏သမီး မယ်လစ်ဆာကြောင့်
ဖြစ်လေ၏။

အစကတော့ ယမမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ချင်သေးသည်။
မိမိကို အရက်မသောက်တတ်သဖြင့် ကိုယ်လုံးတီးကျန်အောင် ချွတ်၍
ရိုက်တာ မြင်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးနှင့်မတွေ့ချင်ပေ။ သူကလေးလည်း
ရယ်မောခဲ့တာကို မြင်ရသည်။ မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ရဲခဲ့။ မယ်လစ်ဆာ
ကို တွေ့ချင်သည့် အာသာကလည်း အခေါင်းပေါက်၍ နာနေသည့်
သွားကို ကြိတ်လိုသည့်အာသာနှင့် တစ်ပုံတည်းတူ၏။ သူ၏ အာသာ
ရှိသည့်အတိုင်း ကြိတ်လေ့ရှိလေသည်။

ထိုနေ့မနက်တွင် ဝှစ်သည် သူ့အဖေ၏ ကျဲတောက်တောက်
ခြောက်ကပ်ကပ်ပေါက်တတ်သော ကွင်းသို့ဆင်း၍ မြက်ရိတ်လျက်ရှိ
လေသည်။ ဝှစ်နှင့်အတူ လူသုံးယောက်ရှိသေးသည်။ သူ့အဖေ၊ သူ့အဖေတူ
မအေကွဲညီနှင့် သူ့ဦးလေးတို့ပင်။

ယခုလို ကျောက်ထူသောမြေတွင် ပါးလျားလှသော မြက်ပင်
ကျစ်များကို ရိတ်ရသော်လည်း ဝှစ်သည် မြန်ဆန်သပ်ရပ်စွာ လုပ်နိုင်
သည်။ သူ့အလုပ်လုပ်ပုံမှာ သက်သောင့်သက်သာရှိလေရာ မြန်သည်ဟု
ပင် မထင်သာချေ။

ဝှစ်၏အဖေကြီးသည် မြက်တစ်ကန့်ရိတ်၍တစ်ဝက်အရောက်
တွင် ရပ်လိုက်ကာ မျက်ခုံးမှ ချွေးစကို သုတ်သည်။ တံစဉ်ကို မြေပေါ်
ပစ်ချသည်။ အရက်စည်ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ လူအများကတော့
ချိုင့်လောက်သာ သယ်ကြသည်။ ဝှစ် အဖေကြီးကတော့ သည်လိုဘယ်

ဟုတ်မတုံး။ သူသည် မြက်ရိတ်မည်ဆိုလည်း ကျကျနနရိတ်သည်။ ဆယ်ဂါလန်ဝင် အရက်စည်မှာ သရောက်နှင့် ဘူးဆိုးနှင့် အပြည့်အစုံ ဖြစ်ကာ သစ်ပင်ရိပ်ထဲမှာ အသင့်ရှိသည်။ ဘူးခြောက်မှုတ်လည်း ဘေးမှ တစောင်းလှဲကာ စောင့်သည်။

အဘိုးကြီးသည် အမောဆိုက်၍နေပုံရသည်။ သူသည် မောပန်းသည့်အခါ ပုံ၍ကျတတ်သော လူစားမျိုးပေတည်း။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ကြုံလှီညှိုးငယ်သော သူ့မြေကွက်ကလေးနှင့်တူနေသည်။ သူသည် အရက်စည်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်၍ ဘူးခြောက်မှုတ်ကို သရောက်အောက်မှာ ခံကာ ဘူးဆိုးကို လှည့်သည်။ ဘာမှမဖြစ်ပျက်၊ အရက်စည်ကို စောင်း၍ ငဲ့သည်။ အချိန်ယူ၍ လုပ်ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အမှန်တရားသည် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အင်း ထွက်ပေါ်လာသမျှမှာတော့ ဒါပါပဲ။

သူသည် ငိုလိုက်ချင်လှသည်။ သို့သော် ချွေးထွက်လွန်းလှသည်နှင့် ထင်ထားတာထက်ပင် တည်တည်ကြည်ကြည်ရှိနေသည်။ မူးဖို့ဆိုတာ ဝေးရော။

ဝှစ်ကို အဝယ်လွှတ်မည်။ ဘတ်တလာ၏ ထမင်းဆိုင်မှာ လေးမိုင်ခရီး၌ရှိသည်။ ဝှစ်သွားတုန်း အလုပ်ခိုပြီးနေနိုင်သည်။

“စည်ထဲမယ်ခြောက်ကပ်နေပြီကွ၊ ဘတ်တလာဆီသွားပြီး ယူချေဦး” ဟု ပြောကာ သူက အရက်စည်ကို ခြေနှင့်ကန်ပြသည်။

ဝှစ်ကလည်း သူသွားတုန်း သူတို့ အလကားအချိန်ဖြုန်းပစ်မည်ဆိုတာ သိသည်။

“ဟေ့ကောင် အရက်သွားယူတာနဲ့ သေမသွားပါဘူးကွ၊ အကြာကြီးမစောင့်နိုင်ဘူး ဝမ်းပူလှပြီ”

ဝှစ်သည် သူ့လက်နှင့်မိသမျှ အမြင့်ဆုံး သစ်ကိုင်း၌ သူ့တံစဉ်

ကိုချိတ်၏။

“ငါနဲ့မိတဲ့နေရာမှာ ထားပါကွ၊ ငါ့တံစဉ်က ပဲ့နေတယ်”

ဝှစ်သည် ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လာပြီး သူ့အဖေမျက်နှာကို
စေ့စေ့ ကြည့်လေ၏။

“ကျုပ်တံစဉ်ကို ထိရဲ ထိကြည့်စမ်း၊ ထိတာနဲ့ခင်ဗျားလည်ပင်း
အပြတ်ပဲ”

ဝှစ်သည် အရက်စည်ကို ကုန်း၍ မ လေ၏။ အဘိုးကြီးက
ဘာတစ်လုံးမှ ပြန်မပြောချေ။ တခြားလူနှစ်ယောက်ကလည်း မပြောကြ။
ဝှစ်သည် အရက်စည်ကို လွဲ၍ ပခုံးပေါ်တင်ကာ ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်၍
ထမင်းဆိုင်ဘက်သို့လာခဲ့သည်။ သူ့သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျန်ရစ်သူ
များလည်း အလုပ်နားကြလေ၏။

ကပ္ပတိန်ဘတ်တလာသည် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်၍ကုန်သေး ရောင်း
သော အပျော်တမ်းအဖွဲ့ ကပ္ပတိန်ဖြစ်၏။ ရာသီက သာလှသည်။ သူ့
ကွင်းထဲ၌ မြက်ပင်များရိတ်ဖို့ရှိသည်။ သူ့အဖို့ မြက်ရိတ်ပေးမည့်သူ
မရှိ။

သူ့၌ နွားမ ၃ ကောင်ရှိရာ မြက်သိုမှီးထားဖို့လိုသည်။ မြင်းစီး
ခရီးသည်များလာလျှင်လည်း မြက်အသင့်ရှိရသည်။ စင်စစ်တော့ ခရီး
သည် သိပ်မလာချေ။ ရမ်အရက်၊ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ သေနတ်
ကျည်ဆန်၊ ပေါင်ဒါမှုန့်၊ သံချောင်းများစသည်ဖြင့် ရောင်းရန်ရှိသည်။
တည်းခိုသူကတော့ ရောက်ခဲ့လှသည်။ သူ့နေရာမှာ ခရီးဆုံရာ လမ်းခွ
မဟုတ်တော့ သူ့ဆီရောက်ဖို့လာလျှင် နွားတစ်ရှဉ်း၏သက်တမ်း
တစ်နှစ်လောက် လျော့သွားဖို့တောင်ရှိသည်။ ထမင်းဆိုင်အပြိုင်လည်း
ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ရွာသားတွေထံမှ ရသမျှ ညှစ်ရန်
အကြံရှိတော့သည်။

ကွင်းပြင်ဆီမှ လူတစ်ယောက်လှုပ်လှုပ်မြင်သည်။ ဖျတ်လတ်
သော သူ့မျက်လုံးကလေးများက တောအုပ်မှ ယခုထွက်လာသူသည်

ဝှစ်ဟူ၍ ခွဲခြားနိုင်ပေ၏။ ရွာထဲရှိ လူမှန်သမျှ၏ ဟန်ပန်ကို ကျက်မိ ပေသည်။ ဝှစ်သည် အရက်စည်ဖြည့်ရန်လာသည်။

ကပ္ပတိန်သမီးလည်း နွားနို့ခွက်ပက်များကို နေပူလှန်းရန် ယူထွက်လာကာ ကွင်းထဲသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ တစ်ခဏအတွင်း သူ့ လက်များသည် ဆံပင်ကို သပ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ အင်္ကျီကိုလည်း ဖြန့်ရ၊ ဆန့်ရသည်။ ကွင်းပြင်ဆီကို ငေး၍ ကြည့်ပြီး အိမ်အဖိထဲဝင်ပြေးသည်။

ကပ္ပတိန်က ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ရှိကာ ခေါင်းခါမိ၏။ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်ပြန်၏။ ဝှစ်ကိုတော့ ရေမြေလောက်သဘော ထားသည်။ ကိစ္စမရှိ။

သူသည် မုဆိုးဖိုဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း မယားဆိုသည်မှာ သမီးထက် အကုန်အကျများသည်တကားဟု တွေးမိကာ အိမ်ထောင်မဆက်တော့ချေ။ မယ်လစ်ဆာသည် အတတ်နိုင်ဆုံး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ မိန်းကလေး ကလည်း အလုပ်အကိုင်ကောင်း၍ ဖအေကလည်းပိုက်ဆံ စုမိသည်ဆို လျှင် သမက်လုပ်လိုသူများ ပေါ်လာမည်မှာတော့ မလွဲသာချေ။

မက်လစ်ဆာသည် အရက်မူးချင်း သတ်ပုတ်ပွဲ၊ သီချင်းအော် ဆိုပွဲများကို တွေ့ဖူးလှပြီ။ ရမ်းကားသူများ ရင်ခွင်ကလည်း ရုန်းထွက် ခဲ့ရလှပြီ။ လင်ယူချင်စိတ်မရှိချေ။ ဝှစ်တစ်ယောက်ကတော့ တခြား လူတွေနှင့် မတူပေဘူး။

အဖေက ဒါကိုမြင်သော်လည်း ဝှစ်ကို အထင်သေးသည်။ သမီးကို ပိုင်သည်လည်း ထင်သည်။

မယ်လစ်ဆာထွက်လာအောင် စစ်ကြောမေးမြန်းသည်မှာ...

“တစ်ချိန်လုံး ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ဒိန်ချဉ်ခေါက်နေတယ် အဖေ”

“အဖိထဲမှာ နေတာ မဟုတ်လား”

မယ်လစ်ဆာက သူ့အဖေ နေမကောင်းဘူးထင်သည်။
“အဖေ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပါလား။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
“မြက်ကိစ္စပေါ့ဟဲ့”

“မြက်တွေက ကောင်းကကောင်းပါဘိနဲ့”

“မရိတ်ရသေးသမျှ မကောင်းသေးဘူး”

“လူတွေခေါ်ရင်ရပါတယ်။ တစ်ပုံချည်းပဲ”

“တစ်ပုံဝေးလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးတောင်မရဘူး”

“ဂျိုးကို ခေါ်ပါလား အဖေ”

“သူ့ကျေးဇူးတွေလည်း ငါ့မှာ ရှိသေးတယ်”

ထိုခဏ၌ ဝှစ်သည် တံခါးဝ၌ မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ သူ့မျက်
လုံးများပြာဝေခြင်း ပျောက်သည်အထိနေသည်။

မယ်လစ်ဆာက သူ့ကို ချစ်စရာကောင်းပါဘိဟု ထင်သည်။

အမှန်မှာ ဝှစ်သည် ကွင်းတစ်ဖက်က ချောင်းရေတွင် သုတ်သင်
ဆေးကြောခဲ့သည်။ ဆံပင်ကိုလည်း အနောက်သို့လှန်၍ ချည်ထား
သည်။ အဝတ်အစားက သူ့လိုကိုယ်လိုပင်၊ အရက်စည်လက်ကိုင်ကွင်းထဲ
လက်ချောင်း နှစ်ချောင်းထည့်၍ ချိတ်ကိုင်လာသည်။

“အပြည့် မထည့်တော့ဘူးလားကွာ” ဟု ကပ္ပတိန်က ရောင်း
ချင်ဇောနှင့်မေး၏။

ဝှစ်က ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“မယ်လစ်ဆာ စည်ပိုင်းကြီးအောက်မှာချပြီး ထည့်ပေးလိုက်
စမ်း” မယ်လစ်ဆာက ကတော့ခွက် စွပ်နေစဉ် ကပ္ပတိန်က ဝှစ်ကိုကြည့်
သည်။

အရက်စည်ကို ဖြည့်ရင်း မယ်လစ်ဆာသည် ခေါင်းလှည့်လာ
ပြီး မော့ကြည့်လေ၏။ “မြက်ရိတ်နေသလား ဟင်”

ဝှစ်က ပါးစပ်ဖွင့်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်ကာ ခေါင်းညိတ်လေ၏။
ဝှစ်ဆိုတဲ့ကောင်ကသာ ခွကျသေးတယ်ဟု ကပ္ပတိန်က မှတ်
ချက်ချ၏။

“ငါ့ကွင်းထဲက မြက်လည်း ရိတ်ချင်ပါ့ကွာ” ဟု ပြောလိုက်
လေ၏။

“ရိတ်ဖို့တော်ပြီဗျ။ ကျွန်တော် ခုပဲ ဖြတ်လာသေးတယ်”

“မင်း ကွင်းတော့ ပြီးတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

“စ ရိတ်ရုံကလေးရှိပါသေးတယ်ဗျ”

“သိပ်ကြာရင်မကောင်းဘူးလေ။ မင်း မြက်ရိတ် တယ်တော်
ဆိုပါကလားဟေ့ ...”

“ကျွန်တော့် တံစဉ်က ကောင်းလို့ပါ”

“ပန်းပဲသမားအဟောင်းက သိပ်တော်တာရှင့်”

“နင့်ဟာနင် အရက်ဖြည့်နေစမ်းပါ။ ဟေ့ ဝှစ် မင်းကွင်းကို
ဘယ်သူနဲ့ ရိတ်နေသလဲ”

“နောက်သုံးယောက်ရယ်၊ ဦးလေးရဲ့နွားတွေရယ်”

မယ်လစ်ဆာသည် အရက်စည်ကိုလိုမ့်၍ ကြည့်သည်။ “သိပ်
လေးမှာပဲ” ဟု ပြောသည်။

“နိုင်ပါတယ်” ဟု ဝှစ်က သည်တစ်ခါ လွယ်လွယ်နှင့် ပြော
နိုင်၏။

“ဘယ်သူမှတော့ သယ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူးရှင့်”

“သိပ်မဝေးလှပါဘူး”

“၄ မိုင်ပါပဲ”

ကပ္ပတိန်ကအရည်စည်ပြည့်လောက်ပြီထင်သည်။ “ဝှစ်တစ်နေ့
လောက်လာပြီး ငါ့ကွင်းမှာ ရိတ်ပေးပါလားကွာ”

“ကျွန်မက ရိတ်ပြီးသားတွေ ကူပြီး စုပေးမယ်”

ကပ္ပတိန်က ဘဝင်မြင့်သွားလေ၏။ သူ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လာရသည်။ မြက်တွေရိတ်ပြီးသားပမာပင် စိတ်ချသွားသည်။

သို့သော် ကြက်ဥမပေါက်ခင် ကြက်ကောင်ကလေးများ လှ ထွက်လာတာလို သူ စိတ်အချနည်းနည်းဝေးသွားသည်။

ငါနဲ့ မယ်လစ်ဆာနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းလားကွယ်ဟု ဝှစ်တွေး မိ၏။ ကွင်းထဲမှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘဲနဲ့ ဟုတ်လား။ လိုချင်တာ ထက်ပို၍ ရနေသဖြင့် ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကွင်းကို ကျွန်တော် ပြီးအောင်လုပ်ရဦးမှာဗျ”

မယ်လစ်ဆာက အရက်စည်၏ သရောက်ပေါက်ကို ဆောင့်၍ ပိတ်သည်။ “လုပ်လေ ကျွန်မတို့ဘာသာ လူတစ်ယောက်ရှာယူမှာပေါ့” ဝှစ်က ဘာမှမပြောတတ်၊ မျက်နှာသာ နီရဲနေသည်။ ထိုခဏ တွင် ဂျိုးဝင်လာသည်။

“မြက်ရိတ်ဖို့ကိစ္စပြောနေတာ” ဟု ကပ္ပတိန်က ပြောပြ၏။

မယ်လစ်ဆာ စိတ်တိုအောင် ဘယ်လိုများလုပ်နိုင်ပါလိမ့်ဟု ဝှစ်ကို ဂျိုးအံ့ဩ၏။ မနာလို စိတ်ဝင်လာသည်။

“မင်း ကွင်းက ရိတ်ပြီးသွားပလား” ဟု ကပ္ပတိန်ကမေး

သည်။

“ကျုပ်မြက်တွေလား၊ မနက်ကပဲ ပြီးသွားပါပြီ”

“တော်သဗျို့၊ အရက်သောက်ပါဦးလား”

“အလကားတိုက်မှာလား” ဟု မယုံနိုင်ဘဲမေးလေ၏။

“အလကားပေါ့၊ ရွာထဲမှာ အရင်ဆုံး ပြီးတဲ့လူကိုးဗျ။ ကောင်မ ကလေး အရက်ထည့်စမ်း”

မယ်လစ်ဆာသည် မြေပုလင်းတစ်ပုလင်းကိုဖွင့်သည်။ ဂျိုး

ကို ပြုံးပြသေးသည်။ ဝှစ်က မမြင်ချေ။ အရက်စည်ကို လုံအောင်ပိတ်ဆို့
နေသည်။

“ဂျိုး မင်းကွင်းလည်း ရိတ်ပြီးမှပဲ၊ ငါ့ကွင်းကိုလုပ်ပါဦးကွာ၊
ဒီတစ်နေ့တော့ မင်းလုပ်ရင် အဲဒီပုလင်းထဲ ကျန်တဲ့အရက်ကိုကုန်အောင်
သောက်ကွာ”

“ရိတ်ပြီးသားကို ကူပြီး ကျွန်မ စုမယ်လို့ပြောထားတယ်”ဟု
မယ်ဆာလစ်က အေးစက်စက်ဆိုသည်။

ဂျိုး၏ မျက်လုံးများက တစ်မျက်နှာပြီး တစ်မျက်နှာကြည့်၏။
ဝှစ်ကို နောက်ဆုံးကြည့်သည်။ သူငယ်က ရပ်ပြီးစောင့်နေဟန်ရှိသည်။

“လုပ်မပေး”ဟု ကပ္ပတိန်ဘက် လှည့်လာပြီး ပြောလိုက်၏။
အရက်ပုလင်းကို လှမ်းရင်း “တစ်ကျိုက်လောက်”ဟု ပြောလေ၏။

ဝှစ်က ရှေ့တိုးလာပြီး “ကွင်းက သိပ်ကျယ်တာ၊ လူနှစ်ယောက်
တော့ လိုလိမ့်မယ်”

ဂျိုးက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လေ၏။ “နောက်ကျသွားပြီ ငါ့
လူ ဒီမှာ” အရက်ပုလင်းကို ကမ်းလိုက်၏။ “ဘရန်ဒီသောက်ပါ
ဦးကွ၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်တာပေါ့”

“ခင်ဗျားပဲ သောက်ပါ၊ ခင်ဗျားမသောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”
“ဒါပေါ့ကွနော်”ဟု မယ်ဆာလစ်ဘက် လှည့်မေးသော်လည်း
အဖြေမရချေ။

ဂျိုးက ဖန်ခွက်ကို အကုန်မော့ပြီး လောင်း၍ချသည်။ “ပြန်
လေကွာ မင်း မြက်ရိတ်ကောင်းတာတော့ လူတကာပြောနေတာပဲ”

“ကျွန်တော် မြက်ရိတ်တတ်ပါတယ်”

“မင်း တံစဉ်ဟာကောကွ၊ အောင်မယ် မင်းက အရက်လာယူ
တာကိုး၊ မြက်ရိတ်တော်ပေတာမို့ ထင်ပါရဲ့”

မယ်လစ်ဆာက စားပွဲရှည်တစ်ဖက်စွန်းမှာ တက်ထိုင်ပြီး “ဝှစ်က မြက်ရိတ်သိပ်ကောင်းတာရှင်ရဲ့” ဟု ဆိုသည်။

“ကျုပ်တံစဉ်က ကောင်းတာပါ” ဟု ဝသီအတိုင်းပြောသည်။

ဂျိုးက ဝှစ်၏တံစဉ်ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ သူ့ဓားကို ထုတ်ကာ ဝှစ်မျက်နှာနား ကပ်ပြသည်။

ဝှစ်က မရွေ့ဘဲ ရပ်၏။ ကြောက်သွားသော်လည်း ငြိမ်ဆိမ်စွာ ရပ်၏။ မယ်လစ်ဆာထံမှ ဘာသံမှမကြားရ။

ဂျိုး၏လက်များ တုန်နေသည်။ အသံလည်းတုန်တုန်နှင့် “မင်းတံစဉ်နဲ့ ရိတ်သလောက်တော့ ဟောဒီဓားကလေးနဲ့ ငါရိပ်ပြမယ်။ လာလေ ဂျိုးဆိုတဲ့အကောင် ဘယ်လောက် မြက်ရိတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြမယ်ကွ”

“အကောင်းသားပဲ” ဟု ဝှစ်က သဘောတူ၏။

“ဇော်ဆွဲတဲ့အကောင်ကို မယ်လစ်ဆာက မြက်ဆုပေးကြေး ဟုတ်ပြီလား”

ဝှစ်က အဖြေမပေးချေ။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မိန်းကလေး၏အသံက တိုးဝင်လာ၏။

အသံမှာ တိုး၍ငြိမ်လေ၏။

“အကောင်းသားပဲ”

သတင်းဆိုသည်မှာ ပျံ့လည်း ပျံ့လွယ်၍ ပျံ့သော်လည်း
လျော့ပါးမသွားချေ။

မစ္စတာ ဂိုဝင်ကြားရသည်မှာ ဝှစ်သည် မြက်လှိုင်းပုံတစ်ပုံ
တွင် ဂျိုးနှင့် သူငယ်မလေးကို မိကာ ဂျိုး၏တံစဉ်နှင့်ဂျိုးကို ပြန်၍
ရန်မူသည်။ မယုံသော်လည်း သွားတွေ့ဦးမှဟု သဘောရ၏။

တချို့ကမူ ထမင်းဆိုင်ပင်လျှင် မီးလောင်နေပြီဟု သိရသည်။

လူနှစ်ယောက် မြက်ရိတ်ပြိုင်မည်မှာ မီးလောင်သလို၊
လူသတ်မှုဖြစ်သလို မဟုတ်သော်လည်း လူတို့သည်မြက်ရိတ်ရာသီတွင်
မောလွန်း၍ ခဏနားချင်ကြသည်။ မြက်ရိတ်ပြိုင်ပွဲကို ကြည့်ရမည်
လေ။ ထို့ကြောင့် ပေါ်ကြော့နေသည့် လူ့အထက်တန်းစားပမာ သောက်
ကာ၊ စားကာနေလိုက်ကြသည်။ ပိုက်ဆံကြေးများပင် လောင်းထားကြ
သည်။ ဝှစ်သည် မြက်ရိတ် ဘယ်လို တွင်သော်လည်း အရက်စည်ကို
အိမ်အပြန်ထမ်းသွားရလေရာ အတော်အားပျော့နေမည် မဟုတ်လား။

မစ္စတာဂိုဝင်ကြီးကမူ ပရိသတ်ထဲမှ ထွက်လာကာ တရားသ
ဖြင့် ဖြစ်အောင် ခေါင်းရှုပ်ခံ၍ တွေး၏။ မတော်မတရားဖြစ်သွားလျှင်

သတ်ပွဲနှင့် ဆုံးမည်ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး အကြံရ၏။ သူတို့သည် ကွင်းကို အလျားရိတ်၍၊ တစ်ယောက်အကန့်နှင့် တစ်ယောက်အကန့် အဆုံးမှာ ဖြတ်ကျော်၍ တစ်ဖက်ကို ရိတ်သွားရမည်။

သို့လျှင် ကွင်းလူစုမိသည်။ လူတို့က အော်ကြ ဟစ်ကြသည်။ လူများ တသီတတန်းကြီးစီလျက်ရှိ၏။ သူငယ်များက ရှေ့ဆုံးက ရောက်နေ၏။ ဂျိုးနှင့် ဘက်တော်သားများက ရမ်အရက် ဂါလန် သုံးဆယ်နှင့်လိုက်သည်။ ကပ္ပတိန်ကမူ အရက်စည်ကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်ကာပါ၏။ ထို့နောက် လူများ၊ နောက်ဆုံး ဝှစ်နှင့် အနောက်က မစ္စတာ ဂိုဝင်ပါလာ၏။ သူသည် ကွင်းထဲမှ လိုက်လာသည်ဖြစ်သော်လည်း လူကြီးနေရာက နေသည်။

မယ်လစ်ဆာက ထမင်းဆိုင်မှာ နေရစ်၏။

ဂိုဝင်ကြီးက တိတ်စေ အော်ပြီးနောက် တိတ်သလိုလိုရှိသည့် အခါ ပြောပြသည်။ တချို့တလေက နားလည်ပုံရသည်။

“ဂျိုးက စပြီး ရိတ်လိမ့်မယ်”

ဘယ်သူမှ အငြင်းမပွား။

“မြန်ရုံနဲ့မပြီးဘူးနော်၊ စင်အောင် ရိတ်ရမယ်။ ကျုပ်က ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်မယ်။ ဂျိုး မင်း တံစဉ်ထက်ရဲ့လား”

“ထက်လှပါသဗျာ၊ ကြွက်တောင် အရေခွာနိုင်သေးရဲ့”

“ဝှစ် ကော”

ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ကဲ ... ဂျိုး၊ ဟောဒီနေရာက စပေတော့၊ ဒီအစွန်းတစ်လျှောက်လုံး စင်အောင်ရိတ်သွား၊ တောင်ဘက်စွန်းအထိ နားလည်ပလား”

“လည်ပဲ့ဗျာ”

“ပြီးတော့ ဟောဟိုဘက်ကူးပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ရိတ်ခဲ့”

ဒီနေရာအရောက် ကွင်းကို ပတ်ပြီး ရိတ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အစွန်းကို ကပ်ရမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“နားလည်ပါတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ပြီ”

ဂျိုးသည် မျက်စိများမှေးကာ မျက်နှာထားကြီးစွာနှင့် ညာဘက်ကို ကုန်းပြီး၊ လက်ကို လွဲ၍ ဆွဲပြီး ရိတ်လေ၏။ မြက်များ အပြောင်အစင် ရိတ်မိသည်။

လူတွေကြည့်နေဆဲပင် ဂျိုးသည် တအားလွဲ၍ ရိတ်ပြန်၏။ သူ့ အဆက်အပေါက်နှင့် မြက်ရိတ်ရသည်မှာ အံကျပင်၊ ခြေတံတိုဖြင့် မြေကြီးနှင့်ကပ်ပြီး ရိတ်လိုရသည်။ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော လက်မောင်းကြီးများလည်း ရှိ၏။ တစ်ခါလွဲပြီး ရိတ်လိုက်လျှင် လူတကာ ရိတ်တာထက် ကိုက်ဝက်လောက် ပို၍ ရိတ်မိသည်။

ငါးချက်မျှ ရိတ်မိသော် “ဝှစ်” ဟု ဂိုဝင်ကြီးက အော်လေသည်။

ဝှစ်လည်း စ၍ ရိတ်၏။ ဂျိုး၏ ရိတ်ပြီးသော အကန့်က ကျယ်လှသည်နှင့် သူပင် ဘယ်ဘက်တိုးလိုက်ရသေး၏။ ဂျိုး၏ လက်ဆကို မိအောင်လိုက်၍ ကျယ်ကျယ်ရိတ်သော် ဝှစ်သည် ရိတ်ရခက်နေရာ ဂျိုးက သူ့ထက်ပင် တံစဉ်ဆယ်ချက်လောက် ရှေ့ရောက်၍နေသည်။

ဂိုဝင်ကြီးက ဖြစ်ပုံကို နားလည်၏။ ဝှစ်သည် သူနိုင်သည်ထက် ကျယ်သော လက်ဆကို လိုက်၍ လုပ်သည်နှင့် ချိန်သားမကျ ဖြစ်သည်။ ကြည့်ရတာကိုပင် အရုပ်ဆိုးနေ၏။ ဂျိုးမူကား အတော်ပင် ရှေ့သို့ရောက်နှင့်နေပြီ။ ကွင်း၏ တစ်ဖက်စွန်းကို ခပ်အေးအေးပင်ဖြတ်သွားပြီး ပြန်ရိတ်ခဲ့ပြန်သည်။

သို့လျှင် ကြည့်နေသော ပရိသတ်နှင့် နီးလာသည့်အခါ ဂျိုးသည် အားပေးချီးမြှောက်၍ အော်သံများကို ရွာသို့ရောက်ကတည်းက

ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားရရှာလေသည်။ သွားဖြီးကလေးနှင့် ပျော်၍ လာသည်။ သူက တံစဉ်သွားထက်အောင် ခတ်လိုက်သေး၏။ အရက် မော့လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ “ဝှစ်ရေ မြက်ရိတ်လေကွာ” ဟု အော်သေး၏။
လူတို့ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ဝှစ်ကတော့ မယ်လစ်ဆာအကြောင်းကို ကြိုးစား၍မေ့ထား၏။ သို့သော် မရချေ။ ဂျိုးကမူ အတော်အရေးသာနေသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ နံဘေး အောင့်တတ်သည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ပေါ့သွား၏။ ထို့ပြင် အတွေးကျူးနေသေး၏။ အားပေးချီးမြှောက်သံများကို ကြားရ သည်နှင့် သွေးမြောက်နေလေ၏။ ဂျိုးသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ရိတ် သွားလေသည်။ ခုမှ ကွင်းတစ်ဝက်မျှ ပြီးသေးသည်။

ဝှစ်ကတော့ ကြာကြာခံနိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု ထင်ကြေးပေး ကြ၏။ လူတစ်ယောက်ကမူ “နှစ်လေး တစ်လေးတောင် လောင်းရဲ ပါသကွာ၊ နောက် ငါးမြောင်းမကုန်ခင် ဝှစ်ဆိုတဲ့အကောင် မှောက်လျား ထိုး လဲနေတော့မှာပါ” ဟု ပြော၏။

ဂိုဝင်ကြီးကတော့ မိုးတိုးမတ်တတ်နှင့် စောင့်ကြည့်နေရာက ဝှစ်၏ အကန့်က ပို၍ကျယ်နေသည် ဆိုတာကိုမြင်သည်။ တိုင်းကြည့် ပြန်တော့ တစ်ပေလောက်ကို ပို၍ကျယ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝှစ်ကို ကြိတ်၍ ပြောပြထားမည်။ တရားမှန်ကန်သည်။ အကြောင်းကား ပို၍ လုပ်နိုင်သူတစ်ယောက်ကို ကျန်တစ်ယောက်က မိအောင်လုပ်ရမည်ဖြစ် သောကြောင့်ပေတည်း။ ဝှစ်အနားကပ်ပြီး “မင်းရဲ့အကန့်က သိပ်ကျယ် နေတာကွ” ဟု ပြောလိုက်၏။ သူငယ်က မကြားချေ။ ဝှစ်၏ ပခုံးများကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရပ်ခိုင်းရ၏။ သူငယ်သည် အနည်းငယ် ယိမ်းထိုးနေရာ ဂိုဝင်ကြီးက ဖေးထားရလေသည်။

“ဝှစ်ရေ ဂိုဝင်လေကွာ၊ မင်းရိတ်တာ သိပ်ကျယ်နေတာ။

ပြီးတော့ ဟိုဘက်စွန်းရောက်သွားရင် ချောင်းရေထဲ မင်းခေါင်းနှစ်လိုက် ဦး”

ဝှစ်က ဗလုံးဗထွေး ပြန်ဖြေသေး၏။

“အေး ... အေး” ဟု သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

မယ်လစ်ဆာသည် ထမင်းဆိုင်မှာ ကြိုးစား၍ ကျန်ရစ်လေ သည်။ ပြတင်းမှ ကြည့်လျှင် သူတို့ မရိတ်ရသေးသော ကွင်း၏ဗဟိုကို မြင်ရသည်။ ဘာဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာကိုလည်း မသိရ။ ဗြုန်းခနဲ အိမ် နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်လာပြီး ကွင်းဆီသို့ ဆင်းပြေးလာ၏။

ထိုအခါ ဝှစ်သည် တံစဉ်ကိုချ၍ တောအုပ်ကိုဝင်ကာ ချောင်း စပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဝမ်းလျားထိုး လှဲချပြီး ခွာနာလျှာနာထသည့် မြင်းတိရစ္ဆာန်ပမာ ရေထဲသို့ခေါင်းကို ဒရောသောပါးကြီး ထိုးထည့်လေ သည်။ ပခုံးထိအောင် လက်နှစ်ဖက်လုံး ရေထဲနှစ်လေ၏။ အေးစိမ့်၍ သွား၏။ ရေကိုသောက်လည်း သောက်သည်။ ဒူးထောက်၍ထသော် လူသစ်ပမာဖြစ်လာသည်။ မော့ကြည့်မိလျှင် မူးကာ အားဆုတ်သွား ၏။ မယ်လစ်ဆာသည် မိုးပေါ်ကကျလာသလို ရှေ့တွင်ရပ်လျက်နေ လေ၏။

“ရိတ်ပြီးသွားပြီလား” ဟု မိန်းကလေးက မေးသည်။

သည်တော့မှ အားတွေပြန်ဝင်လာ၏။ ပခုံးကိုမတ်ပြီး “ စ တောင် မစ ရသေးဘူး” ဟု ဖြေသည်။

“ဒါဖြင့် စ ပါတော့လား၊ ချောင်းထဲလာပြီး ကစားနေမယ့် အစား”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ” ဟု ပြောကာ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံး၍ ပြလိုက်မိလေသည်။

ဝှစ်သည် ကွင်းထဲပြန်လာကာ မြက်ရိတ်စပြု၏။ ဂျိုးကတော့

ဟိုတစ်ဖက်စွန်းပင်ရောက်လုပြီ၊ ဝှစ်သည်ဂိုဝင်ကြီးပြောတာမှန်ကြောင်း သိရ၏။ ကောင်းသည်။ မြက်ပင်များကို အရှိန်နှင့်လွဲ၍ ရိတ်ဖြတ် ချလေသည်။ ခုမှပဲ မြက်ရိတ်တာနှင့်တူသည်။ တေးကလေးများပင် ညည်းကာ တံစဉ်ချက်နှင့် စည်းကျအောင်ရိတ်၏။ မယ်လစ်ဆာကများ ကြည့်နေဦးမည်ထင်သည်။ ကြည့်ပစေ၊ မြက်ရိတ်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲဟေ့ ဟု ပြလိုက်မည်။ သူ့မှာ တံစဉ်ကောင်းရုံမက လက်ကလည်းကောင်း သည်။

ဂျိုးနှင့် ဝှစ်တို့ဆုံကြသော် ဂျိုးက မေးသည်မှာ ...

“ဟေ့ ဝှစ်၊ မင်းဘယ်သွားပြီး အိပ်နေတာတုံး”

“အိပ်မက်တောင်မက်သေးဗျာ၊ ဂျိုး ခင်ဗျားကြည့်ရတာ မသက် သာလိုက်တာ၊ တံစဉ်က သိပ်လေးသလား”

“အောင်မာ ဖွေပြရမလား”

“ခင်ဗျား ရိတ်တာ သိပ်နှေးသွားပြီ၊ ကျုပ်တောင် မိလာပြီ ကော”

ကွင်းတစ်ဖက်ရောက်သော် ဝှစ်သည် တံစဉ်ကိုမြည်လာ အောင်ခတ်လေ၏။ သူ့အတော်ပြီးနေပြီဆိုတာ လူတိုင်းမြင်သာသည်။ ဂျိုးကတော့ စကားမပြောတော့ချေ။

“ဂျိုးရေ ... ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးလုပ်ဦး။ ကျုပ်က တက် လာပြီ”

ဝှစ်က သိသည်မှာ အကန့်ကျယ်သည်။ ကျဉ်းသည်ကို ဂရု မစိုက်ဘဲ ယခုအရှိန်အတိုင်းသာ သွားလျှင် ဂျိုးကို မိမည်ဆိုတာပင် ဖြစ်၏။ ဂျိုးရှိရာကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဖဲကြိုးနီကလေး ငိုးတိုးငေါက် တောက် လှုပ်နေသည်ကို မဝေးလှသောနေရာမှာ တွေ့ရ၏။ ဖဲပွင့်နီ သည် နီးလာသည်နှင့်အမျှ ကြီး၍လာလေ၏။

“အောင်မယ် မိရုံမက ကျော်တောင်သွားမှာပါကလား။ ဟုတ်
ပြီ”

ထို့နောက် ဂျိုးကို ကျော်ပြီး ရိတ်ခဲလေ၏။

ညာသံပေးလိုက်ရာ ဂျိုးလည်း ကြားရသည်ဖြစ်၏။ လူတွေ
အံ့လာ၏။ ဂျိုးကမူ သည့်ထက်မြန်မြန် မရိတ်တတ်တော့။ “ဟေ့ ...
ပေါ်တူဂီကောင် နာနာရိတ်ပါကွ” ဟု ဆဲကြ၊ ရေးကြသံကို ကြားရ၏။
လူတို့သည် လောင်းထားသောငွေကို မဆုံးလိုကြချေ။

ဝှစ်သည် သူ့ကို ကျော်သွားသည်ကို သိရလေ၏။ ဝှစ်၏
နှစ်လှမ်းတစ်ခါ ရပ်၍ ရှေ့တိုးသွားသော ခြေထောက်များကို မြင်ရ၏။
ဘောင်းဘီအောက်နားက ခြေသလုံး ကြွက်သားစိုင်းများ လှုပ်လှုပ်နှင့်
နေသည်ကို မြင်ရ၏။

“ဂျိုးရ မင်းနည်းနည်းမှ သောက်သုံးကျတဲ့ကောင် မဟုတ်
ဘူး” ဟု လူတစ်ယောက်က အော်လေ၏။

ဂျိုးသည် နင့်ခနဲဖြစ်ကာ မြင်နေရသော ခြေထောက်များဆီ
လှမ်းပြီး ၄ လှမ်းမျှအသွားမိမှာ တံစဉ်နှင့် ခုတ်လိုက်၏။

ဂိုဝင်ကြီးသည် နောက်တည့်တည့်တွင်ရောက်နေရာ ဗြုန်းခနဲ
ခုန်၍ ဂျိုး၏လက်ကို ပုတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တံစဉ်အဖျားသာ
အပေါ်မြောက်သွားပြီး ဝှစ်၏ခြေထောက်မှ သားရေပတ်ကိုဖောက်ကာ
အသားကိုထိသော်လည်း နက်နက်မစိုက်မိချေ။

အင်ဆိုင်းကလည်း ဂိုဝင်ကြီးနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည်မို့ သုံး
ယောက်သား လုံးထွေး၍ လဲသည်။ ဂိုဝင်ကြီးက အရင်ဆုံး လူးလဲ၍
ထ၏။ အင်ဆိုင်းကလိုက်၍ ထသည်။ ဂျိုးက ထနိုင်လျှင်ပင် ထနိုင်ချင်း
သူ့ဓားမြှောင်ကို စမ်း၏။ အင်ဆိုင်းက ဂျိုးကို ထိုးချလိုက်ရာ ဂျိုးသည်
မူးတူးဝေတေနှင့် တစ်ပတ်လည်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လဲလေ၏။

အင်ဆိုင်းက တက်ပြီးခွသေးသော်လည်း မထနိုင်တော့ချေ။

ပရိသတ်လည်း ထိုပွဲကို ကြည့်နေရသည်နှင့် ဝှစ်ကိုပင် မေ့နေကြလေသည်။ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သော် ဝှစ်သည် မြက်ရိတ်၍ ကောင်းတုန်းရှိသေး၏။ ခြေထောက်မှ သွေးများ စီးကျလျက်က သူ့အကန့်ကို ပြီးအောင် ရိတ်နေဆဲပင်။ ဘာဆိုလို့ဘာမှ သိပုံမရ။

ထို့နောက် ဝှစ်၏ အကန့်အပြီးသတ်မည့်နေရာတွင် မိန်းကလေးရပ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ မလှုပ်မယှက်ရပ်ပြီး စောင့်နေရှာသည်။ သည်နေရာကို ဝှစ်ရောက်လာမှာပဲဟု စောင့်သည်။

ဘယ်သူမှ စကားမပြောကြ။

ဝှစ်သည် နောက်ဆုံးတစ်ချက် ကျန်သည်ကို ပြီးအောင် လွဲ၍ ရိတ်ပြီး တံစဉ်ကို မြေပေါ်ထောက်၍ တံစဉ်ရိုးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုတ်ကာမိုသည်။ ခေါင်းကြီးငိုက်ကျကာ ခြေထောက်များ မခိုင်တော့ဘဲ ထွက်သက်ဝင်သက်နှင့်အမျှ ယိမ်းထိုးသည်။

မိန်းကလေးကလည်း မလှုပ်ရှားချေ။

ထို့နောက် ဝှစ်သည် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး တုန်လှုပ်ခြင်းမပြုလေရာ နဂိုက သည်းနှင့်ပုံရလေ၏။ သို့မဟုတ် မျှော်လင့်ထားပုံရလေ၏။ မိန်းကလေးကလည်း မတုန်လှုပ်သွား။ သူသည် ဝှစ်ကို အမောပြေစကား ညင်သာပြောရန် စောင့်နေခြင်းဖြစ်လေ၏။ လေတစ်သုတ်မှာ ဆံပင်များ ဖွာရာကြံသွားလေ၏။

အင်ဆိုင်းသည် သူတို့ကို ကြည့်နေရာက ဂျိုးလွန်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တစ်ချက်ကန်လိုက်လေသည်။

ဝှစ်က ပြောသည်။ “မနက်ဖြန်တော့ မြက်သိမ်းနိုင်မှာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဝှစ်” ဟု မယ်လစ်ဆာက ဝှစ် ကြားသာရုံ

ကလေး ပြောလေ၏။

ဝှစ်သည် တံစဉ်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ပြန်ရမည့်လမ်းကို လှည့်ကြည့်၏။ မြင်၏။ အိမ်သို့ပြန်လေ၏။ ကွင်းပြင်စွန်းသို့ရောက်ကာ တောအုပ်ထဲဝင်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ သူလာခဲ့သော လာလမ်းအတိုင်းပင် ဘယ်သူကမှ စကားမပြောလိုက်ရ၊ လှမ်းပြီးလည်း မခေါ်လိုက်ရ။

မိန်းကလေးကို လှည့်ကြည့်ပြန်သော် မရှိတော့ချေ။

ပရိသတ်ကလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်းစု၍ ပြောစရာစကား တစ်ခု ရပြီးဖြစ်၍ ကျေနပ်ကာ ပြန်ကြသည်။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် ရာသီဥတုသာယာပါစေ၊ သူတို့တစ်နေ့လုံး ကွင်းထဲဆင်းကြဦးမည်ဖြစ်လေ၏။

ဝှစ်သည် အိမ်ပြန်လမ်း၌ မြင်းကျောကုန်းနှင့်တူသော တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်အောင် အားစိုက်၍ တက်ရသည်။ ရောက်သည့်အခါ မူးဝေပြီးနေသဖြင့် ထင်းရှူးရွက်များကို လက်နှင့်ယက်ဖယ်ပစ်ပြီး လှဲချအိပ်ပျော်သည်။ ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာရသည်ကိုလည်း သိရသည်။ ဘယ်လိုရခဲ့သည်ကိုတော့ မတွေးအား၊ နိုးလာသော် နေဝင်လှပြီဆိုတာ သိရ၏။ ရေငတ်လှရာ မြင်းကျောကုန်းတစ်ဖက်၌ ချောင်းရှိသည်ကို သတိရလေသည်။ မြင်းကျောကုန်းမှ လျှောချလာပြီး ရေစပ်သို့ရောက်၏။ ရေကို အားရပါးရသောက်ပြီး ခြေရော၊ လက်ရော ရေဆွတ်သည်။ ခေါင်းကိုလည်း ရေနှင့်တောက်သည်။ နေလို့ကောင်းသွားပြီဟု ဒဏ်ရာမှ သွေးများကိုဆေးရင်းတွေး၏။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်ဒဏ်ရာရခဲ့သည်လည်း မသိ၊ သားရေခြေပတ်မှာလည်း ဟက်တက်ကွဲသည့်အရာကို တွေ့ရရာ အသွားမြည့်မြည့်နှင့် ထိခြင်းဖြစ်ရမည်။ ကိုယ့်တံစဉ်ပေါ် ကိုယ်တက်ထိုင်မိလားလည်းမဆိုနိုင်၊ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သို့သော် မနက်ဖြန် မယ်လစ်ဆာနှင့်တွေ့ရန် အသွားဝတ်ရအောင် အမိပြန်ချုပ်မှဖြစ်မည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သော် ဘယ်သူမှမရှိ။ ပေါင်မုန့်နှင့် ဒိန်ခဲကိုစား
 ပြီး ပန်းသီး၊ သကာရည် အဝသောက်၏။ မီးပုံ၏ အကြွင်းအကျန်
 ကလေး ရှေ့တွင် ဝံပုလွေရေကို ခင်းပြီး ဒရောသောပါးအိပ်လေ၏။

နိုးလာသော် မိုးလင်းနေပြီ။ မီးဖိုပြီး မနက်စာကို ပေါပေါ
များများပြင်၏။ ယောက်ျားနှင့်သေနတ်အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ယမ်းစာ
အပြည့်ထိုးမှ အသုံးချလို့ရသည်။

ထို့နောက် သူ့သားရေခြေပတ်ကို သွေးများဆေးပစ်ပြီး အကျ
ချုပ်သည်။ ဖုန်ကိုသုတ်ပြီးတော့ အတော်ပင်အသစ်နှင့်တူလာပါပကော၊
ကျေနပ်သွား၏။

ညနေစာ ယူသွားဖို့ ပြင်ပြန်၏။ မယ်လစ်ဆာလည်း ယူလာ
လျှင် ကောင်းမည်။ သူ့ဒူးများ တုန်ချင်လာပြန်လေသည်။

ဝှစ်သည် ယနေ့အဖို့ သူ့ကိုယ်သူ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင်
ပြင်ဆင်လေသည်။

ချောင်းရိုးကလေးတစ်ရိုးကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းပင် ဝတ်ထား
သော ရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး မနေ့က ချွေးများကို လျှော်ထုတ်သည်။
ရေနာနာညှစ်ပြီး ပြန်ဝတ်သည်။ ဝတ်ရင်း ခြောက်သွားလိမ့်မည်။

မယ်လစ်ဆာအကြောင်းကို တွေးလာ၏။ မယ်လစ်ဆာနှင့်
တစ်နေ့လုံး နေခွင့်ရပါ့မလားဟု ပူ၏။ သူကလေးသာ မြက်အထုံး

မတတ်လျှင် ကိုယ်က ပြပေးရင်းနေနိုင်၏။ မယ်လစ်ဆာဖို့ ကြက်မကြီး
၏ ပေါက်စသားကလေးတစ်ကောင်လောက် ယူသွားမည်ကြံ၏။
သို့သော် လူတကာ ရယ်ကြမည်ထင်သည်။ ကြက်ကလေး လက်ဆောင်
ပေးသည်ဆိုတာ ရူးပေါ်ရာကျမှာစိုးသည်။ သို့သော် လမ်းတစ်ဝက်တွင်
သူ့လက်ဖဝါးခွက်ကလေးထဲ ကြက်ကလေးကို ထည့်ရမှာ မယ်လစ်ဆာ
ကြိုက်မှာပဲဟု တွေးပြီး နောင်တရမိပြန်သည်။

လမ်းတွင် သွေးစကိုတွေ့သည်။ သွေးစနောက်ကို လိုက်လျှင်
ဘာနှင့်တွေ့မလဲမသိ၊ သို့သော် မနေ့က မြက်ရိတ်၍ ဆုံးသည့်နေရာ
မှာ သွေးစများ ရပ်သွား၏။ နားလည်လာကာ ရယ်မောမိလေသည်။
သူ့ခြေထောက်က ဒဏ်ရာမှာ ထိလိုက်လျှင် နာလှသည်။

ရပ်၍ တွေးနေပြီး သည်နေရာမှာ ဂျိုးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့တာ
သတိရလာ၏။ အင်း ... သည်ကောင်တံစဉ်နဲ့ ခုတ်လိုက်တာပဲ။ နာနာ
ထပ်ပြီး မခုတ်လိုက်တာကတော့ သူ့ကို လူတွေဆွဲထားလို့ဖြစ်မှာ၊
ဂိုဝင်ကြီးပါပဲ။ သူ့နောက်မှာ ဂိုဝင်ကြီးရပ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ငါက
မောလည်းမော၊ ပြီးအောင်လည်း ရိတ်နေရတာမို့ မသိလိုက်တာဖြစ်ရ
မယ်။ ပြီးတော့ ငါ မယ်လစ်ဆာကို စကားပြောမိတယ်ထင်ပါရဲ့၊ မနေ့က
မယ်လစ်ဆာကို တွေ့မြင်ရပုံကလေးကို သတိရပြီး ပြုံးစစဖြစ်လာပြန်
သည်။

သူ့ရပ်ပြီးသည့်နေရာနှင့် နီးနီးကလေးတွင်ပင် မယ်လစ်ဆာ
ပေါ်လာ၏။ ခြေထောက်များကို မြက်ရိုးပြတ်များစူးသဖြင့် ရွရွနင်းလာ
သည်။ သူကလေးက ခေါင်းခပ်မော့မော့နှင့် ပြုံးကြည့်ကာ နှုတ်ဆက်
လေသည်။

မယ်လစ်ဆာက ဒဏ်ရာအကြောင်းမေးသည်။

“ဟိုဘက်လှည့်ပါဦး” ဟု ပြောသေး၏။

“ဟာ သားရေပတ်ကို ဖာပြီးပါပြီ၊ သားရေကြမ်းစနဲ့ပဲ”
ဟု မလှည့်ဘဲ ဖြေ၏။

“တော်တော်နာလား၊ သူလုပ်လိုက်တာ”

“ဘယ်သူတုံး”

“ဂျိုးလေ”

“ဟာ ... မနာပါဘူး။ နည်းနည်းမှ မနာပါဘူး”

“မနေ့က သွေးတွေ သိပ်ထွက်တာပဲနော်”

“သိပ်မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောရင်း ယခုလို မယ်လစ်ဆာနှင့်
အလွယ်တကူ စကားပြောလို့ရသဖြင့် ရှက်နေပြန်လေ၏။

သို့သော် နှစ်ယောက်သား စကားဆက်ပြောရင်း ရယ်စရာ
ရှာ၍ ရပြန်သည်။ ဝှစ်လည်း စိတ်ကြီးဝင်စရာဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကွင်းကို ဖြတ်လာကြရာ ဝှစ်ကို
ချစ်နေပြီဖြစ်သော မယ်လစ်ဆာက ပြောစရာကိစ္စပေါင်း တစ်ထောင်
လောက်ကို တွေးလာသော်လည်း ပါးစပ်က မထွက်ချေ။

သူတို့သည် ကျောက်တုံးတံတားသို့ရောက်သော် မယ်လစ်ဆာ
သည် ခြေလှမ်းများ နှေးသွားလေသည်။

“ဝှစ်”

“အင်”

“သူ့ကို ဘာလုပ်မတုံး”

“ဘယ်သူတုံး”

“ဂျိုးပေါ့”

“ဂျိုး ဟုတ်လား။ ဘာမှမလုပ်ပေါင်၊ ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရမှာလဲ”

“တကယ်လား”

“ဒါပေါ့”

မယ်လစ်ဆာက ဒါကို ကိုင်ရမည်။ ထို့ကြောင့် စကားစကို အလွတ်မပေးဘဲ....

“သူကတော့ ရှင့်ကို လုပ်ချင်လုပ်မှာ”

“လုပ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ မခံချင်တာနဲ့ လက်ပါသွားတာပါ။ နောက်ထပ် မလုပ်ပါဘူး”

မယ်လစ်ဆာက မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ဆက်ပြောနေသော်လည်း ဝှစ်က ရေထဲငုံ့ကြည့်ပြီး ငါးတွေကို စိတ်ဝင်စားနေလေ၏။

မယ်လစ်ဆာလည်း စိတ်အတော်နာကာ ခြေကိုဆောင့်သည်။

“ဝှစ်ရဲ့ ကျွန်မပြောတာ နားထောင်ပါဦး” သူက လှည့်လာပြီး နားထောင်လေ၏။ “သူ့မျက်နှာထားကို ကျွန်မ မြင်တယ်ရှင့်၊ သေသွားတဲ့ ပန်းပဲသမားကြီးကို ဆယ်ပုံတစ်ပုံတောင် မမိဘူးလို့ဆိုတာ သူက မခံနိုင်ဖြစ်နေတာ၊ မနေ့ကတော့ သူက အတော်မျှော်လင့်ချက်ထားတာ၊ လူတွေက ဝိုင်းပြီးအားပေးတော့ ဒီတစ်ခါ သူ့ဂုဏ်ဆယ်မိပြီထင်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး ရိုးပြတ်တွေကြား မျက်နှာမှောက်ပြီးလဲနေတော့ ရယ်စရာကြီးဖြစ်သွားတယ်လေ၊ အဲဒါ ရှင်လုပ်လိုက်တာ၊ သိရဲ့လား ဝှစ်၊ သတိထားပါနော်၊ ကျွန်မအတွက်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မလေ...”

ဝှစ်သည် တွေးတောနေရာက ရိုးသားစွာ ပြောလေသည်မှာ “သူ လူရယ်စရာကြီးဖြစ်သွားတာ ငါ့ကြောင့်ဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်း လိုက်တာကွယ်...”

မယ်လစ်ဆာ၏ ဒေါသသည် ပွင့်ထွက်လာသည်။ လက်သီးကလေးများပင် ဆုပ်ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်တင်မိသည်။ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ခြေဖျားထောက်လိုက်မိ၏။ ဝှစ်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ခေါ်ပစ်စရာ နာမည်ရှာလိုတောင် မတွေ့နိုင်၊ “ထွီ” ဟုသာဆိုပြီး လှည့်ထွက်လာကာ ထမင်းဆိုင်ဆီပြန်သည်။ မျက်ရည်တွေ ယိုနေသဖြင့် မမြင်မကန်းနှင့် ခလုတ်

တံသင်းများပင် တိုက်မိသည်။

ဝှစ်လည်း အနောက်က တန်းလန်းလိုက်လာသည်။ ဘာဖြစ်
တာမှန်း မသိသော်လည်း သူ့တာဝန်ကျမှန်းသိသည်။ သည်နေ့တော့
ပစ်ရပါပြီဟု သိသော်လည်း ကိစ္စမရှိ။ မယ်လစ်ဆာ ငိုနေတာသာ သိ၍
အနောက်က လိုက်ရသည်။

မယ်လစ်ဆာက သုတ်သုတ်သွားသည်။ ဝှစ်လိုက်လာသည်
ကိုမသိ၊ စိတ်ဒုက္ခဖြစ်တာနှင့်သည်နေရာက လွန်အောင်သာ ပြေးသည်။
သူ့အဖို့လည်း သည်နေ့တော့သွားပြီဖြစ်၏။ အားလုံးသွားပါပြီလေ။

ခြေချောင်းများနှင့် သစ်မြစ်တစ်မြစ်ကို ငြိပြီးလဲ၏။ လဲသည့်
အတိုင်းပင်နေသည်။ တစ်ကိုယ်တည်းမို့ ပြန်ထဖို့မလို၊ လှည်းလမ်း
ကြောင်း နံဘေးစိုထိုင်းသော မြက်ဖုတ်ကလေးမှာ လှဲပြီး ငိုချင်သူများ
အဖို့တော့ အတော်ပင် ဖြစ်လေ၏။ တံတောင်ဆစ်ကွေးပေါ် ခေါင်းအုံး
ပြီး လှဲလျက်ရှိက်သည်။

ဝှစ်လည်း မိလာပြီး မိုး၍ ရပ်၏။ ဘာလုပ်ရမည်လို့ မစဉ်း
စားတတ်။ ထိုကြောင့် စိတ်ဆန္ဒရှိသလိုနှင့် သူကလေးကို ပခုံးမှ မ၍
ထူကာ ထစေလေ၏။ ပထမဆုံး အတွေ့ဖြစ်သည်။

မယ်လစ်ဆာက ကောင်းကောင်းမရပ်မိသေးခင် ရုန်းဖို့ ကြိုးစား
သည်။ သူသာ လွတ်လိုက်လျှင် လဲတော့မည်။

“မလုပ်ပါနဲ့လေ ... နေပါဦး” ဟု ဝှစ်က ပြောသည်။ သူ
ကလေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်အောင် ဆွဲ၍လှည့်သည်။

“လွတ်ပါ ... သွားမယ်” မယ်လစ်ဆာက သူ့ကို မကြည့်။

“မင်းဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မထိမိဘူးမဟုတ်လား။ ကောင်းကောင်း
ရပ်စမ်းကွယ်”

မယ်လစ်ဆာလည်း သူ့လက်များ သန်စွမ်းမြဲမြဲလှသည်ကို

သိကာ အငိုတိတ်သွားပြီး ရပ်နေသည်။ မော့၍တော့ မကြည့်ချေ။

“ဟုတ်ပြီ သစ်ပင်က အမြစ်ပဲ၊ မမြင်မိဘူး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် လဲတာကို” မယ်လစ်ဆာက ခေါင်းညိတ်၏။

မယ်လစ်ဆာကို လွှတ်လိုက်သော် သူ့ကိုမော့ကြည့်လေသည်။

ဝှစ်သည် ဘယ်လိုကြိုးစားသော်လည်း မတတ်နိုင်ပြီဟုသိသည်။ ခေါင်းလည်းမရှုပ်၊ ကြောက်လည်းမကြောက်၊ မယ်လစ်ဆာ အနားမှာ ရှိနေသည်ကိုသာသိသည်။ “မယ်လစ်ဆာ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ”ဟု ပြောလိုက်၏။ စကားလုံးများသည် အလိုအလျောက်ထွက်လာသည်။ ထွက်လာပြန်တော့ သူ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပစ္စည်းဥစ္စာဖြစ်ပြန်သည်။ မယ်လစ်ဆာလည်း မျက်ရည်များ တလည်လည်နှင့် ခေါင်းညိတ်လေ၏။ ဝှစ်သည် မယ်လစ်ဆာ အဖြေပေးပြီဆိုတာကိုသိ၏။ သူကလေးကိုယ်ပေါ် လက်မောင်းများရောက်သွား၏။ ထိုတဒင်္ဂ၌ မယ်လစ်ဆာနှင့် နှုတ်ခမ်းချင်းထိမိသည်။

နှစ်ယောက်သား သတိရလာသော် လှည်းလမ်းကြောင်းမှာပင် ရှိသေးသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရလေသည်။ ထို့နောက် လက်တွဲ၍ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ စကားမပြောကြ၊ ကွင်းကိုဖြတ်ပြီးသော် ထင်းရှူးပင်များအောက်မှာချောင်းရေဖြတ်စီးသွားသောတောအုပ်အလယ်သို့ရောက်လာကြလေသည်။

ဂျိုးသည် မေးရိုးတွင်ရောင်လျက်ရှိသည်။ သွေးကြောအချို့ ပြတ်သွားသည်ထင်၏။ သုံးရက်လုံးလုံး ဝေဒနာခံစားနေရ၏။ ပါးစပ်ပင် မဟာနိုင်ချေ။ နိုးလာတိုင်း အရက်ထ၍သောက်သော်လည်း သွားစေ့ပြီး စုပ်ယူရသည်ဖြစ်၍ ရမ်အရက်များသည် တစ်ကိုယ်လုံးပေရေအောင် ဖိတ်စဉ်ကျကုန်လေ၏။ သူသည် အမြဲအရက်မူးနေကာ မှောင်ထဲမည်းထဲတွင် ဝေဒနာကြီးစွာ ခံစားလျက်ရှိနေလေ၏။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ရေငတ်ခြင်းပြင်းစွာနှင့် နိုးလာသည်။ မေးရိုးအနည်းငယ်မာလာသည်။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် အစားပင် အနည်းငယ် စားနိုင်လာလေသည်။ ထို့နောက် အလုပ် ထလုပ်လိုက်သေး၏။ ညနေစောင်းသော်မူကား စဉ်းစားနိုင်လာသည်။

ဝှစ်ကို မုန်းသည်ထက် မုန်းလာသည်။ အင်ဆိုင်းထိုးလိုက်သည်ကိုလည်းအရေးမထားလှ၊ ဝိုဝင်ကြီးကို လက်စားချေရမှာလည်း ဘုန်းကြီးတစ်ပိုင်းမဟုတ်လား။ အတွေးသည် နောက်ဆုံးတော့ မယ်လစ်ဆာဆီမှာ ဆုံးသည်။

အမျိုးမျိုးလှည့်၍ တွေးပြီးသော် မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူမှာပဲရတော့မည်။ လင်ကောင်းတစ်ယောက်တော့ လုပ်နိုင်ပေသည်။ သဘောသားလည်းဟုတ်၍ သံထည်ပစ္စည်းလည်း ကိုင်နိုင်သူမဟုတ်လား။ ပျိုးခင်းလည်း ဝင်တတ်သူပေတည်း။ သူ့အဖေကိုတော့ ပိုက်ဆံပြလိုက်လျှင်ပြီးသည်။ အိပ်မက်မက်သလို တွေးတောနေရင်းက ပါးစပ်မှ မြည်တမ်းမိသည်။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က ဂျိုးသည် ဆားကတ္တူတစ်စင်းနှင့် လိုက်ဖူးသည်။ တစ်နေ့သော် လက်ထဲလည်း ပိုက်ဆံရွှင်၊ ဆိပ်ကမ်းသို့လည်း ဆိုက်သည်နှင့် အရက်သောက်သည်။ အတော်မူးသော် စပိန်လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့၏။ စပိန်လူမျိုးမှာ သေးကွေး၍တစ်ယောက်တည်းသမားဖြစ်၏။ မူးလည်းမနေချေ။ ညနေမတိုင်ခင်ကပင် ဂျိုးအတော် စိတ်ပျက်လာသည်။ စပိန်လူမျိုးက သီချင်းလည်းကောင်းကောင်းမဆို။ နောက်ဆုံးတော့ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို သိရ၏။ ကိုယ်ထုတ်လာတဲ့ငွေနောက် လိုက်လာတဲ့ ဓားပြပဲ၊ ဂျိုးက ဘာအလုပ်ကိစ္စရှိသလဲဟု သူ့ကို အထပ်ထပ်မေး၏။ ကုန်ကူးသည်ဟူသော အဖြေကိုရသော်လည်း မကျေနပ်ချေ။ သို့နှင့် စိတ်ပျက်ပြီး

ထွက်လာ၏။ မိန်းမပျက်တွေဆီ သွားရလျှင် ကောင်းမည်။

ညသည် မှောင်၍ နှင်းများ ပျစ်ခဲစွာကျ၏။ စပိန်ဓားပြက အနောက်က လိုက်လာ၏။ ဂျိုးကမူ လေကြမ်းကို ဆဲရေးရသည်ပင် ပျော်စရာထင်၏။ ထို့နောက် သူသည် ခလုတ်တိုက်လဲသွားကာ ထို လူက အပေါ်မှာရောက်နေ၏။ ဂျိုးအဖို့ ဦးနှောက်သုံးစရာသိပ်မလို၊ ဓားမြှောင်ရှိသည်။ ထိုသူ၏လက်ပြင်အောက်ကို ဓားနှင့်စိုက်သွင်း လိုက်ရာ သိမ့်သိမ့်တုန်သွားပြီး ငြိမ်ကျသွားလေ၏။ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးသော် “ကိုင်း ငါ့ကိုမသတ်နိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား” ဟု ပြော၏။ သူ့ထံမှ ဓားကို ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ချေ။ ရွှေဒင်္ဂါး အပြည့်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးကိုသာရသည်။ ထို့နောက် အသေ ကောင်ကိုထမ်းကာ ဒီရေကျဆဲ မြစ်ဘက်သို့လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် အိပ်ဇီတာမြို့ကိုဖြတ်၍လာခဲ့သည်။ ထို ညအိပ်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့လုံး လျှောက်သွားသည်။ တတိယနေ့ တွင် မိုးရွာ၍ လေပြင်းသည်။ ညနေတွင် ကောင်းကင်ကြည်လင်လာ သော်လည်း အအေးလွန်ကဲလာ၏။ ကြမ်းလာ၏။ သွေးမခဲအောင် တစ်ညလုံးလျှောက်ပြီး ရေခဲနေသောမြစ်ကို ဖြတ်ခဲ့သော် နောက်ဆုံး ရွာတစ်ရွာသို့ရောက်၏။ မနက်ခင်းတွင် ထမင်းဆိုင်တံခါးကိုခေါက်မိ သည်။ ကပ္ပတိန်ဘတ်တလာ၏ ထမင်းဆိုင်ပေတည်း။

ရွှေဒင်္ဂါးများကို အကုန်လုံးလိုလိုပင် မြေကြီးထဲမှာ မြှုပ်ထား ၏။ နယူးဟမ်ရှိုင်းယားနယ်တွင် ရွှေသည် ခြေထောက်မပေါက်ချေ။ ကပ္ပတိန် လက်ထဲရောက်သည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုရွှေသည် ပို၍ပင် နက်စွာတူးသည့် တွင်းတွင် အမြှုပ်ခံရသည်ပင်။ ပြီးတော့ ဘာစကား မှလည်း ပွားမည်မဟုတ်။

မယ်လစ်ဆာက သူ့ကို မနှစ်သက်သော်လည်း ကိစ္စမရှိ၊ မယ်လစ်

ဆာနှင့်ရလျှင်တော့ သည်ရွာအပေါ် စိတ်ကျေနပ်မည်ဖြစ်လေ၏။ ဂျိုးသည် ပြုံးရယ်မိရာ မေးရိုးက နာလှလေ၏။

ဂျိုးသည် ထမင်းဆိုင်သို့ရောက်လာပြီး ကပ္ပတိန်ထံသမီးကို တောင်းသည်။

ကပ္ပတိန်က “ဂျိုးရ ရူးများလာရောသလား။ မင်းအရင် မယ်လစ်ဆာကို ပေးစရာ လူတွေအပုံပါကွယ်။ အရက်ကလေးများသောက်လိုက်ဦး” ဟု ဆိုသည်။

ဂျိုးက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ကာ ရွှေဒင်္ဂါးများကို သွန်၍ချသည်။ မြင်လား အားလုံးရွှေတွေချည်းပဲ၊ ကိုင် မကြည့်ချင်ဘူးလား”

ကပ္ပတိန်သည် တုန်တခိုက်ခိုက်နှင့် မကြည့်ရဲဘဲရှိလေ၏။ နောက်သို့တွန့်ကာ “မင်းဟာတွေ ယူသွား ယူသွား” ဟု အော်၏။ အသက်ရှူရပင် ကျပ်လျက်နေလေ၏။

“ကောင်မလေးကို နားချစမ်းဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ လင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်နဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ဟောဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ ခင်ဗျားဖို့ပေါ့။ စပိန်ရွှေဗျာ၊ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဂျိုးသည် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ရှေ့သို့ထိုးပေးလေ၏။ စိတ်ချလက်ချစောင့်၏။

ကပ္ပတိန်လည်း မောဟိုက်နေလေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ရတနာတိုက်ခန်းဟုဆိုအပ်သော ရေပိုက်ခန်းတစ်ဖက်သို့ ဂျိုးကိုခေါ်သွားလေသည်။ ဂျိုးသည် သူတို့ဘာသာထဲသို့ ဝင်မည်ဟုလည်း ပြောသည်။ ဂျိုးကို လန့်လည်း လန့်သည်။ ဂျိုးလည်း သူ့နောက်က လိုက်သွား၏။ သူ့ရွှေဒင်္ဂါးများကို ကပ္ပတိန်က ရေတွက်လိုသည်။

တစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ဝှစ်သည် ဂိုဝင်ကြီးထံသို့သွားသည်။ သို့သော် မတွေ့။ နောက်တစ်နေ့မှ ကွင်းထဲတွင်တွေ့၏။ သူတို့သည်

မြက်ရိတ်သည့်ကိစ္စများကိုပြောကြသည်။ ဂိုဝင်သည် စကားပြောရင်း လက်က မပြတ်လုပ်သည်။ သူ့နှမက အိမ်တွင်းကိစ္စများ နိုင်နင်းသလောက် သူက အိမ်ပြင်မှာ နိုင်သည်။

ဂိုဝင်က ပြောသည်မှာ ...

“မြင်းဆိုတာက အမဲလည်းကောင်းကောင်းထွက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခရီးသွားရာမှာတော့ အသုံးကျပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နွားက နှစ်ဖက်လုံး သုံးရတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ မြစ်ရေလိုပေါ့။ အစာရေစာလည်း ပေးတယ်။ သွားချင်ရာကိုလည်းပို့တယ်”

“ဆောင်းပေါက်ရင် မြောက်ဆီသွားဦးမလား၊ တောကောင်ထောင်ဖမ်းဖို့လေ”

“သွားမယ်ကြိုတာပဲ”

“ဘယ်တော့လောက်ထွက်မလဲ”

“ဆောင်းဦးပေါက်လောက်ပါပဲ၊ ဒါထက် စောပြီးသွားရင်လည်း သွားမယ်”

“မစောလွန်းဘူးလား၊ သားမွေးရဖို့ဆိုရင် ပြောတာ”

“စောတာပေါ့၊ သားမွေးက နှင်းအတော်ကျမှကောင်းကောင်းရတာ၊ ဒါပေမဲ့ နေရာကလည်း ကြည့်ရင်းဆိုသလိုပေါ့လေ...”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဂရုနဲ့တောင်ပေါ်မှာတော့ သားမွေးကောင်းမရဘူးထင်တယ်”

“တောင်ပေါ်က မျှော်ကြည့်ရတာ အရှည်သိပ်မြင်တယ်ဗျ’ ဟု ဝှစ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလေ၏။

“မြေသစ်ရှာသမားတွေလိုပေါ့”

“ဘာဖြစ်သေးတုံးဗျ၊ ဒီလူတွေကို ကျွန်တော်သဘောကျချင်”

တဲ့ အခါလည်း ကျတာပဲ”

“မင်းကို အမဲကောင်ထောင်ဖမ်းတဲ့ လူလောက်ပဲထင်တာ”

“ကျွန်တော်က ကွင်းထဲဆင်းတဲ့လူဗျ၊ ဆောင်းပေါက်ရင် ထောင်ချောက်ထောင်တယ်။ ဒါနဲ့ မြေသစ်ရှာတဲ့လူတွေကို မုန်းရရော လား”

“တခြား လူတွေကတော့ သူတို့အကြောင်း အကောင်းသိပ်မ ပြောဘူး”

“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာကို ပစ်ပြီးသွားတာလဲ၊ မြေသစ်ရှာရတာ ပျော်လို့လား”

“သူတို့မှာလည်း သူတို့အကြောင်းနဲ့ပေါ့ဗျ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူကြဘူးပေါ့၊ သူတို့ဟာ ဆင်းရဲကြတာမှန်ပေမယ့် ဆင်းရဲလို့နေရာပြောင်းတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲလို့ မြေရိုင်းကို ထွင်ယူကြတာတွေမှန်တယ်။ ချမ်းသာရင်တော့ ထွင်ပြီးသားနေရာ ကို ပြောင်းရွှေ့ရုံပဲ ရှိမယ်၊ ကိုယ့်နေရာဟောင်းက ထွက်သွားတာကတော့ ထွက်သွားတာပဲ”

“အေးလေ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီကော။ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပါလို့၊ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်မိလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ရွာသူ ရွာသားတွေနဲ့ မတည့်လို့ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုပေါ့”

“အင်း ဒါပေမဲ့ မင်းမှာတော့ နေရာသစ်ရှာထွက်စရာ ဘာမှ အပြည့်အစုံ မရှိဘူးထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်သက်လုံး မြေသစ်ရှာပြီ မနေချင်ဘူးမဟုတ်လား။ မြေကလေးထွင်ပြီးနေမယ်ကြံကာမှ ဘုရင့်အမိန့်နဲ့ ထွက်စေဆို ဘယ်နဲ့ လုပ်မလဲ။ ခုလို တိုက်ခိုက်နေကြပုံနဲ့ တစ်ဖက်က နိုင်သွားတယ်ဆို

ရင်ကော၊ ဒီကိစ္စက အင်္ဂလန်ပြည်က ကြည့်ပြီး စီမံလိုက်မယ့်ကိစ္စကွ၊
ကိုယ်မပိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ မင်းမှာ ဘာမှလည်းမရှိဘူး”

“သေနတ်ရှိပါတယ်ဗျ”

“မယား မရှိသေးဘူး”

၎င်းသည် အမူအရာပျက်သွား၏။ ဂိုဝင်ကြီးကလည်း စောင့်
နေ၏။ အချိန်တန်ပြီ၊ ပြောလိုက်ဖို့ပင်ဖြစ်သည်။ “ဒီကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော်
လာခဲ့တာပဲ” ဟု ကြိုးစားပြီး ပြောရသည်။

“ဘယ်သူတုံး ဝှစ်”

သူငယ်လည်း လည်ချောင်းနင်နေပြီးမှ ...

“မယ်လစ်ဆာ”

ဂိုဝင်က မေးသည်နှင့် ဝှစ်က လျှောက်ပြီး ပြောပြသည်။
မြက်ရိတ်ပြိုင်ပွဲ၏ နောက်တစ်နေ့တွင် ကတိရှိခဲ့ကြကြောင်း သူ့ခြေ
ထောက်က ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်သည့်အကြောင်း၊ ဝှစ်၏
အဖေကြီးက ဘယ်လို သဘောထားမည့်အကြောင်း။

“မင်းကတော့ နေရာသစ်ရှာမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပေါ့
နော်”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတာပဲဗျ”

“မင်းအကြောင်းကကောကွာ၊ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ရှိကြ
တယ်ဆို၊ မင်း ... ပြစ်မှုများ ကျူးလွန်မိသလား”

ဝှစ်က သွားဖြို၍ ရယ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်နဲ့ မယ်လစ်ဆာနဲ့မဖြစ်ပါဘူး။ တစ်အိမ်လုံး
အပျင်းချည်းပဲ၊ ကျွန်တော့်မိထွေးနဲ့ မိထွေးကမွေးတဲ့ ညီလေးအတွက်

လည်း စဉ်းစားရဦးမယ်၊ အဖေ့မြေက ကွက်ကွက်ကလေးရယ်ဗျ”

“မယ်လစ်ဆာရဲ့ အဖေ့မြေကွက်ကောကွ အကျယ်ကြီးပဲ၊ မြေကလည်း ကောင်းပါတိနဲ့”

“သူကလည်း မပေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“လူကြီးက ကပ်တရာ နိုင်ကနိုင်သနဲ့”

“မယ်လစ်ဆာက လိုက်ပါ့မလား”

“သေချာပါတယ်။ သူက သူ့အဖေနဲ့ သူ့အဖေထမင်းဆိုင်ကို အတော်စိတ်နာနေတာ၊ ခုလိုက်ဆိုရင်တောင် လိုက်သေးရဲ့၊ ကျွန်တော်က အရင်သွားပြီး ကြည့်ချေဦးမယ်လို့ ပြောထားရတယ်”

“မိန်းကလေးက ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား”

“ရှိပါလိမ့်မယ်၊ သူက အကြမ်းလည်းခံနိုင်တယ်၊ လိမ္မာသမ္မုကလေးလည်းရှိတယ်၊ မြေသစ်ရှာတယ်ဆိုတာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး ဖျားနာရုံသက်သက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငတ်ပြီးတော့ဖြင့် မသေဘူးဗျ၊ ပြီးတော့ မြေရာသစ်ရှာတဲ့ လူမှန်သမျှ ညစ်နိုင်၊ တေနိုင်ရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ လူကောင်းသူကောင်းတွေ အများကြီး တွေ့နိုင်ပါတယ်”

ဂိုဝင်ကြီးလည်း ဘာမှမပြောမိအောင် ချုပ်တည်းနေ၏။

“ကံမလိုက်လည်း မယ်လစ်ဆာက ဂရုစိုက်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဖျားတာ နာတာလည်း ခံနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ တခြားမိန်းမတွေထက်တော့ သာမှာပါပဲ”

“ကလေးတွေ ဘာတွေ ရရင်ကောကွာ”

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်ပါတယ်၊ မိုင်ငါးဆယ်ကွာပါစေ ဆရာမကောင်းကောင်းရအောင် ခေါ်ယူမယ်”

“အေးလေ ငါလည်း ပြောစရာရှိတာ အကုန်ပြောပြီးပြီ” ဟု
ဂိုဝင်က ဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးနိုင်မလား
ဗျာ”

“မသိဘူးကွ” မိဘသဘောတူချက်မရဘဲ လက်ထပ်ပေးဖို့ရာ
မှာ မဖြစ်နိုင်ချေ။

ဝှစ်လည်း ဗြုန်းခနဲထသည်။ သူထင်တာထက် ဆိုးသော
အခြေအနေကို တွေ့သည်။ နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လက်ထပ်ပေးခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ သိပါတယ်”
ဟု အသံကိုထိန်းရင်း ...

“နဂိုကတည်းက သိပါတယ်လေ” ဟု ပြော၏။

“ဘာသိတာတုံး”

“သူ့အဖေရော။ ကျွန်တော့်အဖေရော ဘယ်သူကမှ ခွင့်ပေး
မယ်မဟုတ်ဘဲဟာ ဘယ်လက်ထပ်ပေးရမှာတုံး၊ ကျွန်တော်ကလည်း
ကိုယ့်အတွက် မဆိုင်တဲ့လူကို ဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆို ဘယ်နဲ့ လုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ထွက်
သွားမှာပဲ”

“ဒါဟာ ဒုစရိုက်ကြီးပဲဝှစ်၊ ဘုရားက ခွင့်မပြုဘူး၊ လက်ထပ်ဘဲ
အတူတူနေလို့ရှိရင် အပြစ်ဒဏ်ခတ်တာခံရလိမ့်မယ်။ မယ်လစ်ဆာပဲ
ခံရမှာပဲ”

သူငယ်ကမူ မထုံတက်သေးနေ၏။

“ကောင်းပြီ ... မိန်းကလေးကိုသာ ခေါ်ခဲ့။ ဘယ်အချိန်မဆို
မင်းတို့ကို ငါလက်ထပ်ပေးမယ်ကွာ”

မယ်လစ်ဆာကို ပြောပြသော် မယ်လစ်ဆာက ဝှစ်နှင့်အတူ တစ်ပါတည်းလိုက်ချင်သည်။ ဝှစ်က ချော့ရသည်။ ခရီးသွားသည်ဆို သည်မှာ တွေ့ကရာ အိပ်ရသည်၊ စားရသည်၊ ဝှစ်က အရင်သွားပြီး နေရာကောင်းတစ်ခု ရအောင်ရှာပြီးမှ ပြန်လာခေါ်မည်။ အကြာဆုံး တစ်လပေါ့။ ပြီးတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ အလွန်ကြည်သောရေကို တွေ့ရ သည်တဲ့။ ဒါ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နိမိတ်ပဲ။ ထိုအခါ မယ်လစ်ဆာက စောင်းမြောင်း၍ ပြောသည်မှာ ထိုရေကြည်ကြည်ထဲတွင် ငါးလည်း တွေ့သည်မဟုတ်လား။ ဟုတ်တာပေါ့ ငါးကိုတွေ့တုန်းကလည်း ချက်ချင်း အကျိုးပြုသည်မဟုတ်လား။ ထိုအခါ မယ်လစ်ဆာက ကံကောင်းသဖြင့် မတန်တဆ အကျိုးရတာသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဝှစ်က ယခုလည်း အကျိုးရဦးမည်။ ဥပမာ ဝိုင်ကြီးက ဘယ်နည်းနှင့် မဆို လက်ထပ်ပေးမည်ဟုဆိုသည်။ မယ်လစ်ဆာက ဒါနှင့်ပင် ကျိန်း ကျေလောက်ပြီဟုထင်သည်။ ဝှစ်ကမူ ယခုမှ အကျိုးပေးခါစကလေး ရှိသေး၍ အများကြီး မျှော်လင့်စရာကျန်သေးသည်။ နောက်ဆုံး ပြော၍ မရသော် မယ်လစ်ဆာလည်း နေခဲ့ရပြီး နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် ဝှစ်ခရီး ထွက်လေသည်။

မယ်ရီမက်အမည်ရှိ မြစ်၏ညာဘက်ကမ်းတစ်လျှောက်မှ မြောက်ဘက်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ ပထမညတွင်ပင် အိမ်နှင့် ၂၈ မိုင်ကွာ အရပ်သို့၊ ဒုတိယနေ့တွင် မြို့တစ်မြို့ကို ဖြတ်ရ၏။ တတိယနေ့တွင် လည်း မြောက်စူးစူးသို့ ဆက်လာရာ၊ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသောဒေသ သို့ရောက်၏။ လွန်ခဲ့သော ဆောင်းရာသီက သားကောင်ဖမ်းထောင် ချောက်နှင့် လာစဉ်က အရှေ့ဘက်သို့ ခပ်ကျကျလာခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော ရေကန်ကြီးဆီကို မှန်း၍လာသည်။ ရေကန် ကို ပတ်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့လျှင် ဆင်းဒွစ်အမည်ရှိ တည်ခါစမြို့သို့ရောက် မည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထင်သည်ထက်ပို၍ လျှောက်ပြီးမှ ရောက် သည်။ အိမ်ခေါင်ဝဲလင်းမှ မီးခိုးငွေ့တလူလူကို မြင်ရသည်။ အိမ်ကို သေသေချာချာမြင်ရသော် သဘောကျသွား၏။ အိမ်မှာ ကျကျနန ဆောက်ထားရာ အိမ်ရှင်ယောက်ျား၏ အရည်အချင်းကောင်းခြင်းကို ပြသည်။ ခြံဝင်းကလည်း သေသပ်စွာရှိ၍ အိမ်ရှင်မိန်းမ၏ စည်းစနစ် ကျပုံကို ပြသည်။ သေနတ်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်၌ မှီ၍ထောင်ထားခဲ့ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်ရင်း အော်ခေါ်သည်။

ခဏကြာမှ မိန်းမတစ်ယောက် သစ်သားခွန်းကို ကိုင်၍ ထွက်လာသည်။ အလင်းရောင်ကို ကျောပေးပြီးလာသဖြင့် မိန်းမမျက်နှာဘယ်လိုနေသည် မသိရ၊ မိန်းမက စပြီး နှုတ်ဆက်၏။

“သေနတ်ယူခဲ့ပါလေ၊ ရှင်ကြည့်ရတာ အင်ဒီယန်းလူရိုင်းနဲ့လည်း မတူပါဘူး။ ရှင်နာမည် ဘယ်နဲ့ခေါ်လဲ၊ ဇာတိက ဘယ်ကလဲ”

“ကက်တယ်ဖို့ကပါ၊ ဝှစ်လစ်ဗင်စတန်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

မိန်းမ၏ မျက်နှာကို မြင်ရပြီ ရိုးသားပွင့်လင်းပုံရသည်။ ယုံကြည်တတ်သောဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် နေရ ထိုင်ရသက်သာသည်။ မိန်းမသည် အလုပ်အကိုင်ကောင်းဟန်ရှိ၍ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် မဟုတ်သော်လည်း နှစ်လိုဖွယ်ရာ မျက်လုံးများရှိပေ၏။

“ဪ ... ဒါဖြင့် ခရီးအတော်ရှည်တာပဲ၊ သားကောင်ထောင်ဖို့လာတာလား”

“တကယ်တော့ နေစရာ ထိုင်စရာကလေးရမလားလို့ အရှာထွက်တာပဲ”

“ရတတ်ပါတယ်လေ၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား၊ ညစာလည်း မစားရသေးဘူးထင်တယ်”

စားပြီးပြီဖြစ်ကြောင်းပြောသော်လည်း ထပ်၍ ခေါ်သဖြင့် အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့လေသည်။

အိမ်နံ့ကလေးက သင်းသည်ဟု ထင်၏။ သန့်ရှင်းလိုက်တာ၊ ကျွဲ နွား ကျွေးစရာ မြက်ခြောက် နံ့ကိုပါ ရှုမိပြန်တော့ အတော့်ကို ကျေနပ်သည်။ အိမ်ထောင့်တွင် မနက်ကမှ ရိတ်ထားဟန်ရှိ၍ နေငွေ့မှ မပြယ်သေးသည့် မြက်ပုံကို တွေ့ရ၏။

သူတို့ထိုင်နေကြသည့် စားပွဲမှာ သစ်တုံးများမှဖြစ်အောင် ခုတ်ထားသည့်စားပွဲပင်။ သစ်သားပန်းကန်လုံးများ သုံးရသည်။ ကုလားထိုင်

နှစ်လုံးအနက် တစ်လုံးသာ လက်သမားလုပ်ဟန်ကျနသည်။

သူတို့စကားစ၍ ပြောစဉ် အပြင်မှ ခွေးဟောင်သံကြားကာ “ဒါ ကျွန်မ ယောက်ျား ဂျိုးနစ်ပဲ” ဟု မိန်းမက ပြောသည်။

ဝှစ်လည်း မရေမရာနှင့် ရပ်သည်။ မိန်းမနှင့်တော့ လေပေး ဖြောင့်ပြီး ယောက်ျားနှင့် ဘယ်လိုနေမည်မသိ။

မိန်းမက သွားကြိုလာသည်။ သူတို့၏ခွေးက ဧည့်သည် ဝှစ် ကိုလာပြီးကြည့်၏။ ခွေးက ဟောင်ရုံသာတတ်သည့် ခွေးကြွားကလေး မျိုးမဟုတ်၊ ထည်ဝါလှသော အမဲလိုက်ခွေးကြီးပင်တည်း။ လင်မယား နှစ်ယောက်ရောက်လာသော် လင်သည် ဂျိုးနစ်ကို ကြည့်ရာ ခပ်ကျစ် ကျစ် ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် မုတ်ဆိတ်နက်နက်ကြမ်းကြမ်းပေါက်သည့်အဖြစ် ကိုတွေ့၏။ ဝှစ်၏ အဝတ်အစားမျိုးပင် ဝတ်သည်။ ဖိနပ်မပါချေ။ ဖြူကြော်စိုစိုရှိသော ဆံပင်က ဇက်ပေါ်ဝဲနေသည်။ ပြောင်းတွင် ရွှေခွေ ကွပ်သော သေနတ်ကို ထမ်းထား၏။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်သည် ခပ်အေးအေး နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ခွေးကြီးက အနှောင့်အယှက်ပြုပုံမရသဖြင့် အိမ်ထဲမှာနေနိုင်ပါသည်ဟု ဂျိုးနစ်က ပြောလေသည်။

ဂျိုးနစ်နှင့်ဝှစ်တို့သည် ညနေစောင်းသည့်အထိ စကားပြော ကြသည်။ ဂျိုးနစ်က ပို၍ပြောသော်လည်း ဝှစ်လည်း သိပ်မဆိုးလှချေ။ သူစိမ်းတွေနှင့်ဆိုလျှင် ပို၍ စကားပြောတတ်သည်။ တစ်ခုပဲပြောစရာ ရှိသည်မှာ ဝှစ်၏လက်များအားနေခြင်းပေတည်း။ ဂျိုးနစ်က ပုဆိန် လက်ကိုင်ရိုးခုတ်နေပြီး သူ့မိန်းမက ချားတစ်လုံး လှည့်နေသည်။

ဂျိုးနစ်သည် အမဲလိုက်သည့်အကြောင်းပြောပြပြီး အဝေမတည့် သည့်ကိစ္စကို ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲဟု မေးလေ၏။ ထို့နောက် ဆင်းဒွစ်မြို့နယ်၏ မြေယာများအကြောင်းသို့ရောက်လာ၏။

မြေသည် မညီလှ၊ ကျောက်တောင်လည်းရှိသည်။ တောရိုင်းလည်းရှိသည်။ တောင်ကုန်းများလည်း ရှိသည်။ ကျောက်ပေါသောမြေ၊ ရွံ့စေးမြေ၊ သဲမြေ၊ အစုံရှိသည်။ သင့်လျော်ရာ ရွေး၍ စိုက်ပျိုးနိုင်၏။

“အမဲလည်း ပေါပါတယ်။ ချောင်းတွေထဲမှာလည်း ငါးတွေ ပေါလိုက်တာ တီကောင်ပြလိုက်ရင် အိမ်ရောက်အောင်တောင် လိုက်လာသေးရဲ့၊ မငတ်နိုင်ပါဘူး။ ဆောင်းပေါက်တော့ သားမွေးရှာနိုင်တယ်လေ”

ထို့နောက် ဝှစ်ကို နှစ်ရက်၊ သုံးရက်မျှ သူတို့အိမ်မှာတည်းပြီး ကြိုက်တဲ့နေရာ လျှောက်ကြည့်ဖို့ပြောကြသည်။ ကြိုက်သည့်မြေတွေလျှင် ကိုယ်စားလှယ်နှင့် သွားတွေ့နိုင်သည်။ ဝှစ်သည် ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ စကားပင် တော်တော်နှင့် မပြောနိုင်ချေ။

ဆင်းဒွစ်မြို့၏ မြေယာများကား အလုပ်လုပ်၍ရသည်။ အကောင်းစားကြီးတော့မဟုတ်။ အကောင်းစားမြေကွက်ကိုလည်း မရနိုင်။ ဝှစ်၌ ပိုက်ဆံမရှိ၊ ကိုယ်စားလှယ်ပေးသော မြေကွက်ကိုသာ လက်ခံရမည်။ သို့သော် ကိုယ်စားလှယ်သည် တင်းမာသလောက် တရားမျှတစွာလုပ်တတ်သည်ဟု ဂျိုးနစ်ကပြောသည်။ သူ့မိန်းမကလည်း ထောက်ခံသည်။

ဆင်းဒွစ်မြို့ကို ပို၍ ကြိုက်နှစ်သက်စရာမရှိသော်လည်း ဂျိုးနစ်တို့လင်မယားကို ဝှစ်အတော်သဘောကျလျက်ရှိ၏။ မယ်လစ်ဆာကို ခေါ်လာရလျှင် တခြားသူစိမ်းများဆီ ခေါ်သွားရမည်ထက် သာ၍ ကောင်းမည်။ ဝှစ်သည် ကြိုက်နိုင်သည့်မြေယာ သုံး၊ လေးကွက်ကို ကြည့်ပြီးလေပြီ။ ထိုမြေကွက်နှင့် နွားတစ်ကောင်လောက်များ ရနိုင်လျှင် အတော်ဟန်ကျပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဝှစ်သည် ကိုယ်စားလှယ်နှင့် သွားတွေ့မည်ဟု သိရသည်နှင့် ဂျိုးနစ်က ဗြိန်းခနဲပြောသည်မှာ သူနှင့်အမဲလိုက်ရာ၌ အဝေမတည့် ဖူးသော ကိုယ်စားလှယ်ကို သွားတွေ့နှင့်မည်ဟူ၏။

နောက်တစ်နေ့ နေတက်သော် ဝှစ်သည် ဂျိုးနစ်တို့အိမ်နှင့် လေးမိုင်မျှကွာဝေးသော ကိုယ်စားလှယ်ရှိရာသို့ ရောက်နေသည်။ သို့သော် ဆင်းဒွစ်မြေများကို အလကား မရနိုင်ဟု သိရလေသည်။ ပိုက်ဆံရှိလျှင်တော့ ဝယ်နိုင်သည်။ ကိုယ်စားလှယ်က တစ်ဝေ၊ အမည် ရှိ မြို့သစ်တည်နေရာ အရပ်ကို လမ်းညွှန်သည်။ တစ်ဝေ၊ မှာ တည်စ ဖြစ်၍ ရပ်ရွာပစ်ပြီး နေရာသစ်ရှာလိုသူများကို စောင့်ပြီး လက်ခံနေ သည်ဟုဆိုသည်။ မြေပုံပါပြသေးသည်။ ဝှစ်လည်း မြေပုံထဲမှာပါသော ကော်ရူးဝေးတောင်ကို အခြေပြု၍ ထောင့်သုံးထောင့်၏ အနေအထားကို မှတ်သည်။ ကော်ရူးဝေးတောင်ကိုသာ ရောက်အောင်သွားနိုင်လျှင် သူသည် ဘယ်နေရာမဆို ရှာတတ်ပြီ။

သို့လျှင် ဆင်းဒွစ်မှ ခွာရသည်။ ဂျိုးနစ်သည် အစောကြီးက တည်းက ငါးမျှားမည်ဆိုပြီးထွက်သွားပြီတဲ့။ ဂျိုးနစ် မိန်းမကို နှုတ်ဆက် သော် ဝှစ်၏ပြားချပ်သော အိတ်ကို အတင်းတောင်းပြီး အစာရေစာ ထည့်ပေးသည်။ ပါးစပ်ကလည်း မြည်တွန်တောက်တီးသည်။

တိမ်တိုက်သာ မထူထပ်လျှင် ကော်ရူးဝေးတောင်ကို တွေ့ဖို့ မခက် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရုံပင်ဖြစ်သည်။ ချောင်းရိုး၊ မြောင်းရိုးများကလည်း ဟိုသည်ယှက်သန်း၍ စီးဆင်းကြသည်။ မျက်စိ လည်စရာပင်၊ သို့သော် ကော်ရူးဝေးတောင်ကို အမှတ်အသားပြု၍ လိုရာရောက်နိုင်သည်။

ကော်ရူးဝေးတောင်သည် အောက်ခြေမှာတော့ တခြား တောင် များနှင့် ခြားနားသော အသွင်မရှိ။ သို့သော် တောင်ထွတ်သည် ခဲသား

ထကာ တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် တစ်သက်မမေ့နိုင်စရာပင်ဖြစ်လေသည်။ မမေ့နိုင်သော လူ့မျက်နှာတစ်ခုပမာပင်တည်း။ မိုးထိုးကာ ထုထည်ကြီးမားစွာ နေပုံက ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်လောက်သည်။

ဝှစ်သည် ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်၏။ သစ်ကိုင်းအချို့ကို ဖယ်ရှားပစ်ကာ ထိုင်၍စောင့်သည်။ တောင်သည် ရှေ့မှာလား၊ နောက်မှာလား မသိနိုင်ချေ။ ငေးမောနေရာမှ ထူးဆန်းစွာ အလင်းရောင်ကျလာသည်ကို ပြန်လည်တွေ့ရလေ၏။ ဖျတ်ခနဲနှင့် ပို၍လင်းလာလေ၏။ ဝှစ်လည်း မျက်လုံးများကျယ်ကာ ပင်စည်ကိုဖက်၍မတ်တတ်ရပ်လေ၏။

ရင်ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်မြည်သည်။ ကြောက်လန့်သလိုရှိသည်။ ဘာရယ်လို့လည်းမပြောတတ်။ ပတ်လည်မှာတော့ ပို၍ လင်းချင်းလာသေးသည်။ လက်ဖျား၊ ခြေဖျားများနှင့် အရေးကြီးအဖြစ်ကို စမ်းသပ်မိသလိုရှိလေသည်။

ထို့နောက် တောင်ကိုမြင်သည်။ အဝေးရှိ ကောင်းကင်ပြင်မှ ပေါ်ထွက်လာသည့် နေရောင်ခသော ခဲသားထသည့် တောင်ထိပ်မျှသာပေါ်ကာ အောက်ပိုင်းကို တိမ်တိုက်များက ကွယ်နေရာ အကွယ်အကာမရှိ လဟာပြင်မှာ ခိုနေသလိုရှိလေ၏။

တဒဂံပဟာန်မျှသာ မြင်ရ၏။ ထို့နောက် ပျောက်သွားသည်။ ကိုယ်ယောင်ပြသလိုတူတော့သည်။

ဝှစ်လည်း သစ်ပင်ပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာဆင်းလာခဲ့လေသည်။ မြေပြင်သို့ ခြေထောက်မိသော် ဒူးများတုန်နေသည်။ “ငါတွေ့လိုက်ရတာ နိမိတ်ပြတာကွ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲတော့ မသိဘူး။ ဒီလိုရာသီမှာ ကော်ရူးဝေးတောင်ထိပ်ကို မြင်ရတယ်ဆိုတာ ဘာမှတ်လို့လဲ။ ဘုရားရေ လှလိုက်တာနော်” ဟု တွေးကာ သေနတ်နှင့် အထုပ်အပိုးကို ကောက်လိုက်ကာ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်နှင့် တောအုပ်ထဲဝင်လေ၏။

သို့နှင့် မြေညီတစ်ခင်းသို့ရောက်ပြန်လေသည်။ လေး၊ ငါး
 ဧက ကျယ်ပြန့်မည်ထင်၏။ ချောင်းတစ်ရိုးက ဖြတ်သွားသည်။ မြေဆီ
 ထူထပ်ပုံရသည်။ တောင်ကုန်းနိမ့်နိမ့် တစ်ခုရှိသည်။ ဘယ်ဘက်ရေကန်
 မှ ပေါက်ကျိုး၍ ထွက်လာသော ရေစီးကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့သည်။
 “ဒီနေရာရောက်ဖူးသားပဲ” ဟုတွေး၏။ မြက်ရိတ်လို့ရတဲ့ ကွင်းတစ်
 ကွက်တောင်ရှိသေး။ ဟုတ်တယ်။ ရေလျှံပြီး ခန်းသွားတဲ့အခါ မြက်တွေ
 ပေါက်လာတာလေ။ သစ်ပင်တွေတော့ မပေါက်ရသေး။

သည်နေရာ တောထွင်ရလျှင် နှစ်ရက်အကြာဆုံးပေါ့။ အိမ်
 လည်းဆောက်ပြီး ထင်းလည်း လုံလောက်နိုင်သည်။ ဇွန်လကျလျှင်ပင်
 ပျိုးတစ်သီးဖြစ်နိုင်သည်။

သည်နေရာရလျှင် ဟန်ကျပြီး တောင်ဆီသို့မျှော်၍ ကြည့်
 လိုက်ပြန်၏။ အိမ်ဆောက်ပြီး ဝဲလင်းလုပ်ရန် ရွှံ့စေးသာရလျှင်တော့
 ဘာမှမလိုတော့၊ သုံး၊ လေးမိုင်ခရီးမှာတော့ ရွှံ့စေးရနိုင်သည်ကို သတိ
 ရလေ၏။

မယ်လစ်ဆာသည် ဆောင်းဦးကိုမျှော်နေလေသည်။ နွေရာသီ
 တုန်းက မြူးထူးခြင်းသည် ပျောက်ပျက်လေပြီ။ ပျံလွှားငှက်များလည်း
 အရူးသဖွယ် ဒိုင်ဗင်ထိုးလျက်နေကြသည်။ စင်စစ် သူတို့ကို လက်ခံ
 ထားနိုင်သည့် ရာသီမဟုတ်ပြီ။ နွေနှောင်းမှာပေါ်သည့် နှံပေါင်များ၊
 ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ပန်းသီးရနံ့များ စသည်တို့ကို မယ်လစ်ဆာ ဂရုမစိုက်
 တော့ချေ။ သူတွေ့မြင်ချင်သည်မှာ နွံမှာပေါက်သည့် မေပယ်တောများ
 မီးလောင်နေသည်ကိုသာ ဖြစ်လေ၏။

လူဖြစ်ကတည်းက သည်တစ်ခါသာ ထမင်းဆိုင်မှာ ပြော
 ကြသည့် စကားသောင်းပြောင်းကို နားထောင်ချင်စိတ်ရှိသည်။ ရာသီ
 အကြောင်း၊ တောကောင်အကြောင်း၊ ဆောင်းကြမ်းလိမ့်မည်အကြောင်း
 ကို ကြားရသည်။

ဆောင်းကြမ်းလည်း ကိစ္စမရှိ။ မယ်လစ်ဆာက သည်မှာရှိ
 နေမှာမို့လား။

ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဆိုင်တို့သည် စကားပြောနေကြရင်းက ဝှစ်
 အကြောင်းသို့ ဆိုက်သည်။ ဝှစ်ဘယ်ရောက်နေသလဲမသိ၊ မတွေ့တာ

ကြာပြီ။ ထိုအခါ မယ်လစ်ဆာက ဝင်ပြီး “မြောက်ဘက်သွားတယ် တော့၊ အဲဒီလို ပြောကြတာပဲလေ” ဟု ပြောမိသည်။

မယ်လစ်ဆာ၏ အဖေဖြစ်သူကမူ ပန်းပဲဖိုသို့လျှောက်လာ သည်။ စိတ်ကြည်နူးနေသည်မှာ မှန်သော်လည်း ငှက်ရယ်၊ ပန်းရယ် ဟု မြင်မိသောကြောင့် မဟုတ်ချေ။ ပိုက်ဆံအကြောင်း တွေးလာသော ကြောင့်ပေတည်း။ ဂျိုးထံမှ မြှုပ်ထားသော ရွှေတစ်အိတ်လောက် တော့ရှိမည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျိုးကို အားပါးတရ နှုတ်ဆက် လေသည်။

ဂျိုးက စောစောကတည်းက သူ့ကို မြင်ကာ ယခုတော့ မော့ မကြည့်ချေ။

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာသဗျ” ဟု ကပ္ပတိန်က ပြော၏။

“ပန်းပဲအလုပ်လား”

“တခြားကိစ္စပါ”

“အဲဒါလား။။ ကောင်မလေးက အသင့်ပဲလား”

“မရှိပေါင်၊ ဘာဖြစ်လို့ရှိရမှာလဲ၊ ငွေဘယ်လောက်ဆိုတာမှ သေသေချာချာ မပြောရသေးဘဲ”

ဂျိုးက တူနှစ်ချက်၊ သုံးချက်ထုရင်း “မနေ့ကပဲ ပြပြီးပြီကော ဘယ်လောက်လဲဆိုတာ”

ကပ္ပတိန်က ပြုံးကာ “ဪ ... အဲဒါကလေးလား”

“အဲဒါကလေးက အကုန်ပဲဗျ”

ကပ္ပတိန်က “ဂျိုး အလုပ်ပြီးအောင် လုပ်ပြီးမှပဲ စကားပြော ပါမည်” ဟု ဆိုလေရာ ဂျိုးလည်း သံတစ်ချောင်းထပ်၍လုပ်ကာ မီးညှပ် များကို ချလေ၏။

ကပ္ပတိန်က သူ့သမီးကို ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊ စိတ်ချမ်း

သာစေလိုကြောင်းကို ပြော၏။ ပိုက်ဆံစကားပြောရသည်မှာတော့ သမီးဆုံး ရသဖြင့် မခံသာသော ဝေဒနာကို သက်သာရာရအောင် တတ်အားသမျှ လုပ်ခြင်းသာဖြစ်လေ၏။ ငွေကို သိပ်ပြီးလည်း ပိုမလိုချင်ပါ။

“မနေ့က ပြတဲ့ဟာပဲရမယ်။ မယ်လစ်ဆာနဲ့ လက်ထပ်တဲ့နေ့ကို လာယူလှည့်” ဟု ဂျိုးက ပြော၏။

“ဒီလိုစကားမပြောဘူးလေ ... ဂျိုး”

“စကားပြောနေတာက ခင်ဗျား၊ ကျုပ်က စကားပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်တာကိုပြောနေတာ”

ကပ္ပတိန်သည် ဂျိုးထံမှ ရွှေပို၍ ထွက်လာအောင် ခြောက်လှန့်သေးသော်လည်း ဂျိုးက မလှုပ်ချေ။

“ဂျိုးရ၊ မင်း ဟောဒီ ပေရိုက်တဲ့ ခုံအောက်မှာ ရွှေတွေအားလုံး မြှုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ငါသိပါသကွ”

“ဒါဖြင့် ဒီခုံရော၊ အဲဒီအောက်က ရွှေရော အရက်ဆယ်ဂါလန်နဲ့ လဲမလား”

“မင်းခုံ ဘာလုပ်ဖို့ငဲ့ကွ၊ ငါက တရားသဖြင့် ဖြစ်တာသာ လိုချင်တာ”

“ကျုပ်ပြထားတဲ့ဟာပဲ ရမယ်”

ကပ္ပတိန်လည်း နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ အပေါက်ဝမှထွက်သည်။ သို့သော် ပြန်လှည့်လာပြီး “မင်း ရွှေဒင်္ဂါး ကြည့်ပါရစေဦးကွာ”

“ကြည့်ပြီးသားပဲဟာ၊ ဘာထူးဦးမှာလဲ”

“ငါ ရေမှ ရေမကြည့်ရသေးဘဲ”

“မသေမချင်း ရေနိုင်ပါသေးဗျာ၊ မလောပါနဲ့”

ကပ္ပတိန်၏ ကိုယ်ဟန်နဲ့သေးကလေးသည် ပုံကျသွားမတတ်

ရှိလေ၏။ အရှုံးပေးလိုက်ပြီ၊ ခေါင်းကို ငဲ့ကာ မော့မှမကြည့်ဘဲ လက် တစ်ဖက်ကိုဆန့်ပေးရင်း “ကောင်းပြီ...ဂျိုး၊ ဈေးတည့်ပြီ” ဟု ဟုဆိုသည်။

ဂျိုးလည်း အရက်တစ်ပုလင်းကို ထုတ်ကာ “ဒါဖြင့် သောက်ပွဲ ကျင်းပရအောင်” ဟု ဆိုသည်။

ကပ္ပတိန်လည်း နေသာထိုင်သာရှိသွားကာ ပြောသည်။

“ဂျိုး ... ငါစိတ်ကူးထားတာ ကြာပြီ။ မင်းကိုပြောမလို့ပဲ၊ ကောင်မလေး အနားကပ်နိုင်တာတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ခုတော့ အဝေးရောက်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိဘူး။ မင်းကို ငါက အခွင့်ကောင်းရှာပေးတာကွ၊ ကောင်မလေးတော့ ညင်ညင်သာ သာရှိမှဖြစ်မယ်နော် တခြား မိန်းမတွေနှင့်မတူတာ မင်းနဲ့ဆိုရင် နူးနူးညံ့ညံ့ ဆက်ဆံဖို့လိုတယ်။ ဆဲကြ၊ ရေးကြ၊ ထိုးကြ၊ သတ်ကြဟဲ့ ဟာမျိုးကို ကောင်မလေးက မြင်ဖူးလှပြီကော”

ကပ္ပတိန်ပြန်သွားသော် ဂျိုးလည်း စဉ်းစား၍ ကျန်ရစ်သည်။ ထိုင်ချပြီး ဆက်တွေးပြန်၏။ ကပ္ပတိန်ပြောသည့်အတိုင်း မယ်လစ်ဆာ စောင့်စားနေသည်ဆိုသူမှာ မိမိလို၊ ဂျိုးလိုလူမျိုးသာဖြစ်သည်။ လူတွေ ကသာ မသိကြတာကိုး။ မိမိတောင် ခုမှ သိရသည် မဟုတ်လား။

ဂျိုးလည်း မယ်လစ်ဆာကို စိတ်ကူးနေလေ၏။

မယ်လစ်ဆာသည် တုန်နေသည်။ ရာသီက အေးစက်မှုိုင်းပျံ ၏။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ကို ပို၍လုပ်ရသည်။ အိမ်အဖိထဲ၌ ဒိန်ချဉ်ခေါက် ၍နေလေသည်။ သို့သော် ယခင်လိုမပျော်ချေ။ ဒလက်လှည့်ရသည်ကို ပင် လေးလှသည် ထင်သည်။ ဒိန်ခွက်ပက်များကို နေပူလှန်းထားလေ သည်။ နွေတုန်းကတော့ ကွင်းဆီသို့မျှော်ကြည့်ခဲ့သည်။ ယခု အင်္ကျီ ရှေ့ဖုံးကို ဆွဲဆန့်ပြီး ဆံပင်ကိုလည်း မသပ်ရတော့ချေ။

မူးလာသည်။ အားပျော့လှ၏။ မနက်စာ ကောင်းကောင်း

မစားခဲ့။ ဆာလည်း မဆာချေ။ သို့ပေမည့် ဝှစ်ဆိုတာ မကြာခင် ပြန်
လာမည် မဟုတ်လားကွယ်၊ ထိုအခါကျလျှင် အားလုံးကောင်းသွား
လိမ့်မည်။ သို့သော် ငိုချင်နေသည်။ လူသာမရှိဘူးဆိုလျှင် ခဏတွင်း
ချင်းမှာပင် ငိုမိတော့မည်။

ဝှစ်၏ နာမည်ကိုသာ တသလျက်ရှိလေသည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး စကားပြော၏
မယ်လစ်ဆာကမူ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မော့မကြည့်ဘဲ ဒလက်သာ
လှည့်နေလေသည်။

“ဒီမှာ ငါကူပြီး လုပ်ပေးမယ်လေ”

ကြီးမားသော လက်တစ်ဖက်ရောက်လာပြီး ဒလက်တံကို
ကိုင်သည်။ ဒလက်သည် အလျင်အမြန် လည်လေသည်။ မယ်လစ်ဆာ
လည်း နောက်သို့ဆုတ်၍ မော့ကြည့်၏။

“ဂျိုး”

မယ်လစ်ဆာသည် လန့်ကာ၊ နံရံကို မှီကာ ကိုယ်ကို ဟန်လိုက်
ရ၏။

“အဘိုးကြီးက မင်း ဒီမှာရှိမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အပြင်မှာ
သွားထိုင်နေချေလေ၊ ငါ ပြီးအောင် လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

မယ်လစ်ဆာလည်း အပြင်ထွက်ပြီး ထိုင်နေရသည်။ ဒူးများ
မခိုင်တော့သည်မို့ ရပ်ပြီး မနေနိုင်ချေ။

ဂျိုးကို ငေးကြည့်မိသည်။ ဂျိုးသည် ဒရောသောပါး လှည့်
လေရာ ဒလက်သည် ထ၍ပင် ပျံတော့မည် ထင်ရလေ၏။ ဒိန်နှစ်များ
ထကာ ထောပတ်ပင်ဖြစ်လာပြီကို မြင်ရသည်။ ဂျိုး ဖဲကြိုးနီကလည်း
ဒလက်လည် သည်နှင့်အမျှ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့် ခုန်နေလေရာ
မယ်လစ်ဆာသည် မရယ်ချင်သော်လည်း မတတ်နိုင်ဘဲ ရယ်မိလေ၏။

ဂျိုးက ရယ်သံကို ကြားဟန်ရှိပြီး လက်တစ်ဖက်ဝဲလာရာ မယ်လစ်ဆာသည် ချက်ချင်း အရယ်ရပ်ပစ်လေ၏။

သို့သော် သည်မှာပင် အကြာကြီးနေသည်။ ဂျိုးလည်း နောက်ဆုံး တော့ အနားရောက်လာ၏။ ဒိန်များ ထောပတ်ဖြစ်ပြီ။

“ပြီးပြီ” ဟု သူက ဆိုသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဂျိုး”

“လုပ်ရတာက မဖြစ်စလောက်ပါ”

“ရှင်က အားကောင်းတာကိုး”

“ဂျိုးဆိုတဲ့ကောင်က သိပ်သန်တဲ့အကောင်ဗျ။ မင်းက မိန်းမ လည်းဖြစ်၊ လူကောင်လည်းသေးတယ်၊ မင်းတို့အလုပ် လုပ်ပေးမယ့် လူတစ်ယောက် မလိုဘူးလားကွယ်”

မယ်လစ်ဆာက ဘာမှမပြောချေ။

သို့လျှင် တစ်လကုန်၍ တစ်လဆန်းသည်။ ဝှစ်ကို မျှော်သည်။ သည်နေ့ မလာလျှင် မနက်ဖြန် လာလိမ့်မပေါ့ဟုလည်း စိတ်ဖြေသည်။ လူမတန်သဖြင့် ဘုရားကို တာဝန်လွှဲသည်။ ဆောင်းပေါက်လေပြီ။ ဂျိုးကို တယ်ပြီး ဂရုမပြုဘဲ နေသည်။ ဂျိုး၏ ဖဲကြိုးနီကလေးကတော့ ဆောင်းဦးမှာ နီကြင်လာသည့် သစ်ရွက်များထက်ပင် ပို၍ အရောင် ပြောင်လေသည်။ နေ့စဉ်လိုရောက်လာပြီး ဟိုဟာ သည်ဟာကောက်၍ လုပ်တတ်သည်။

ဂျိုးသည် ထင်းများခွေပြီးပုံရာ သူ့ရင်ဘတ်ထိအောင်ပင် မြင့် နေပြီ။ ထင်းများမှာ အလွန်မာ၍ ပိုးမဖောက်ချေ။ မီးတောက်မည့်ပုံဖြစ် သည်။ မယ်လစ်ဆာက စကားတစ်စ၊ နှစ်စပြောကာ ဝင်၍ကူလျှင် ဂျိုးသည် ကလေးသူငယ်လို သွားအဖြီးသားရှိသည်။

ဂျိုးသည် သူတို့အိမ်အလုပ်ကို ကြိုးစား၍လုပ်သည်။ ဝက်သတ်

ပေးမည့်အကြောင်းလည်း ပြောသည်။ မယ်လစ်ဆာက အတုံ့အလှည့် ဘာမှပြန်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ရှင်းရှင်းပြော၍ထားသော်လည်း ဂျိုးက “ဪ တခြားလူကို ပေးဖို့ ရှိတာကိုနော်”ဟု ပြော၏။ မေးသော်လည်း မယ်လစ်ဆာက မပြောပြ။ “ဘယ်သူလာတာမှလည်း မတွေ့”ဟု ဂျိုးက ပြောလျှင်တော့ “ရှင့်ကို ကြောက်လို့လားမှမသိတာ”ဟုပြောလိုက်သည်။ ဂျိုးက “ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ကိုမကြောက်ဘဲ နေရရိုးလား” ဟု ကြိမ်းသည်။

အပြင်မှ မြင်းခွာသံများ ကြားရကာ ထမင်းဆိုင်သို့ ခရီးသည် တစ်ယောက်ရောက်လာပြီကို သိရသည်။ နှစ်ယောက်သား ပြတင်းမှ ထွက်ကြည့်၏။

“ဂျိုး ... မြင်းသွားကိုင်ချေပါ”

မြင်းမှာ ရွာမှမြင်းဖြစ်၍ မြောက်အရပ်က လာခဲ့သည်ဆိုတာ သိရ၏။ ဝှစ်ဆီက စာကြိုများ ပါးလိုက်လေသလား။

ခရီးသည်မှာ သာသနာပြုသူများ အဝတ်ကို ဝတ်၍ အဆက် အပေါက်ကြီးပြီး ညစ်ထေးပေရေလှသည်။ လမ်းလျှောက်လျှင်လည်း ဆတ်တောက်တောက်နိုင်ကာ စကားပြောလည်း လမ်းလျှောက်သည့် နည်းတူ ဆတ်တောက်တောက်နိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဒါရဟမ်မြို့မှ ဘုန်းတော်ကြီး (ပေါ့တာ) ဟု ကြေညာလေသည်။

မယ်လစ်ဆာကို သိမ်းရုံး၍ကြည့်သည်။ ‘စိတ်နှလုံးကို လန်း သွားတာပဲ’ ဟုလည်း ပြောသေးသည်။ နမ်းရှုပ် နှုတ်ဆက်မည်ပြုသော် မယ်လစ်ဆာက ရှောင်သွားရာ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း မသိမသာပင် နေပြန်လေသည်။ စားစရာတောင်းရာမှာလည်း ခွတိခွတနိုင်ပေရာ မယ်လစ်ဆာက လက်ပိုက်၍ ကြည့်ပြီး ရယ်မောလိုက်၏။ နောက်ထွက် သွားသောအခါမှ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း မခံချင်သလို ဖြစ်ကျန်ရစ်၏။

ကပ္ပတိန်ရောက်လာကာမှ ဘုန်းတော်ကြီးက စာတစ်စောင် ကိုထုတ်ပြလေ၏။ ‘ခင်ဗျားသမီးကို စာကြိုပါသဗျို့၊ ကျုပ်က အင်မတန် သစ္စာကြီးတဲ့ လူစားမို့ မပျောက်မပျက်ယူခဲ့သဗျာ’

ကပ္ပတိန်လည်း ညစ်ထေးစွန်းကွက်သော စာအိတ်ကို လှည့် ပတ်၍ကြည့်ပြီးသော် သမီးဖို့ စာဖြစ်မှန်းသိလေ၏။ ပေါ့တာက ဂရုစိုက် ဟန်မရှိသော်လည်း ‘မိန်းကလေးက စာမသွားလှဘူး’ ဟု ဖြေရှင်းကာ ဖောက်ဖတ်လေ၏။

စင်စစ် ကိုယ်လည်း ဒေါက်ဒေါက်ပြေးအောင် စာဖတ်နိုင် သည်မဟုတ်ပေမင့် ရေကူးသလိုပေါ့၊ တစ်ခါ ကူးဖူးရင် နောက်လည်း ကူးတတ်တာပါပဲ။

ဖတ်သည့်အခါ အဓိပ္ပာယ်တော့ပေါက်သည်။

ဝှစ်၏စာမှာ တစ်လုံးကြီး၊ တစ်လုံးသေးနှင့် ပုဒ်မလည်းမဖြတ် ချေ။ သတ်ပုံကလည်း မှားသေး၏။ ဝှစ်၏ ခြေချင်းဝတ် တစ်ဖက်နာ နေသည်တဲ့ ချောင်းကို ဖြတ်ရင်း ထိမိသည်။ ဘာမှမဖြစ်ပါ။ ဒဏ်ရာကို ‘ပြင်ဆင်’ ပြီးပါပြီဟု စာသံပါပါရေးသည်။ မြေယာ ဧကတစ်ရာခန့် ရပြီ။ နွားလှည်းရလိမ့်မည်။ သုံးပတ်မျှကြာလျှင် အရောက်လာခဲ့မည်။ ထို့ နောက် ဝှစ်က လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်မှာ “ခုတော့ နယူးဟမ်ရှိင်း ယားနယ်၊ ဆင်းဒွစ်မြို့နှင့် အနီးကလေးမှာရောက်နေသော ဝှစ်လစ်ဗင် စတန်” ဟူ၏။

“သတင်းဆိုးသလား” ဘုန်းတော်ကြီးပေါ့တာက မေး၏။

“သည့်ထက် ဆိုးနိုင်ဦးမလားဗျာ”

ဘုန်းတော်ကြီးပေါ့တာက ပန်းကန်လုံးကို စုပ်ရင်း “ဝင်တော့ မစွက်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကူအညီလိုရင် ကူညီနိုင်ပါသဗျာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ကောင်မလေးကို ခင်ဗျားပဲ သတင်းပေးပေတော့”

တောတောင်ရေမြေ

ကျုပ်ကတော့ ပါးစပ်က မထွက်ရက်ဘူး။ ပြီးတော့ ယုံမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာသတင်းမို့တုံးဗျာ”

“ကောင်မလေးရဲ့ ရည်းစားက ကျောရုံကြံသွားပြီကိုးဗျာ။ အဲဒီစာကို ပေးလိုက်ပေါ့”

“သူ့အကောင်က သူဟိုမှာ နေရာကျလို့ မိန်းမတောင် ရနေပြီတဲ့”

“စာက ရက်ရက်စက်စက် ရေးလိုက်တာမို့ ပြောနေတာပေါ့”

“မြေယာသစ်ရှာတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပေကိုး”

“ဒါပေါ့၊ ကျုပ်ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသာ ပြောပေးမယ်ဆိုရင် ထမင်းဖိုးရော၊ အိပ်ရာဖိုးရော ဘာမှ မယူဘူးဗျာ”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ မပြောချင်ပါဘူး”

“ဘုန်းတော်ကြီးဆိုတာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးလုပ်နေကျပဲဗျာ၊ သတင်းဆိုးပေးပြီး တရားချရတာပဲ”

“ကောင်မလေးနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ပြောရရင်တော့ ကောင်းသားပဲ”

“ဟာ ဒါတော့မဖြစ်ဘူး။ ကောင်မကလေးက ခင်ဗျားကို လွင့်သွားအောင်တောင် မှုတ်လိုက်ဦးမယ်။ ဒီလိုလုပ် ဧည့်သည်တွေ စုမိတော့မှ ဝှစ်လစ်ဗင်စတန်ဆိုတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်တွေခဲ့သဟေ့ စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ၊ စကား စပါ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကောင်မလေးက နားရွက်ကလေး ထောင်လာလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မုသား ပြောရမှာဗျာ”

“စာထဲပါသမျှ ပြောတဲ့ဟာပဲဗျာ၊ စာဖတ်ကြည့်ချင်သေးတာပဲ”

mgjoe.com

ဆိုရင်လည်း ... အေးလေ ... ကျုပ်ပြလိုက်ပါ့မလား စဉ်းစားနေတယ်”

“ကျုပ်ဆိုလိုတာက သူငယ်နဲ့တွေ့မှ မတွေ့ခဲ့ဘဲ”

“ဒါဖြင့် သူငယ်နဲ့ တွေ့တာလောက်ကို သိစေမယ်ဗျာ”

“သူရဲ့အကြောင်း ကျုပ်ပြောပြမယ်။ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်ဗျ။

စကားလေးလေး တိုးတိုးပြောတတ်တယ်။ မျက်လုံး မျက်လုံးက အပြာရောင်၊ အသားက ဖြူဖြူပဲ၊ ဆောင်းတွင်းဆိုရင်တော့ အသား မည်းလာရော”

“အေးလေ ... သူနဲ့မတွေ့ဖူးဘူးဆိုပေမယ့် သူ့လိုသူငယ်မျိုးတော့ တွေ့ဖူးသားပဲ၊ အတူတူချည်းနေမှာပါ။ မထူးပါဘူး။ ဟုတ်ပြီ။ သူငယ်က ဘယ်ရောက်နေသတဲ့လဲ”

“စာထဲမှာ မပါဘူးဗျာ”

ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးက ရွာထဲတွင် ဘယ်သူအချမ်းသာ ဆုံးလဲဟု မေးသည်။

ထမင်းဆိုင်တွင် လူစုံလာသည်။ လူတွေ မီးဖိုနားဝိုင်းပြီးနေ ကြသည်။ ဂျိုးတစ်ယောက်တည်းသာ မီးဖိုနှင့် ဝေးရာမှာ အဖော်မရှိဘဲ ထိုင်နေသည်။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို မခေါ်ငင်ကြ၊ သို့သော် မယ်လစ်ဆာ ကို ကြည့်နေရသဖြင့် ဂျိုးက ကျေနပ်၏။

“အေးက အေးနဲ့ ဂျိုး မီးဖိုနားတိုးပါလား” ဟု မယ်လစ်ဆာက ပြောသော် ဘယ်လိုမီးဖိုမျိုးမှ မတတ်နိုင်သော နွေးခြင်းဖြင့် နွေးသွား သည်။

စကားဝိုင်းမှာ မြို့ရွာသစ်များအကြောင်းလည်းပါသည်။ မြေသစ်ထွင်သူများသည် မြေကောင်းကို ဘယ်တော့မှမရနိုင်ဟု ပေါ့တာက ပြော၏။ မြေကောင်းဆိုသည်မှာ ပိုက်ဆံပေးနိုင်သူများအတွက်သာ ဖြစ်သည်။

ပေါ့တာသည် မယ်လစ်ဆာဆီ မျက်စိရောက်သွားကာ ...
“စကားမစပ်၊ ဒီမြို့သားတစ်ယောက် ကျုပ်တွေ့ခဲ့ပါကလားဗျာ”
“ဘယ်သူပါလိမ့်၊ နာမည် မမှတ်မိဘူးလား” ဟု ကပ္ပတိန်က
မေးသည်။

မယ်လစ်ဆာက ထွက်သွားတော့မည်ပြင်နေပြီ။
“နေပါဦး၊ အင် ... သိပြီ သိပြီ ဝှစ်လစ်ဗင်စတန်လို့ ပြောတာပဲ”
“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”
“အင်ဆိုင်းက ဝင်ပြီး ဟာ ... ဝှစ်သာ မြေယာ တစ်ကွက်ရ
တယ်ဆိုရင်တော့ မြေယာကောင်းဖြစ်မှာပဲ၊ ဒီကောင်က သိပ်နားလည်
တာ”

မယ်လစ်ဆာကို သူ့အဖေတစ်ယောက်သာ သတိထားပြီး
ကြည့်နေသည်။ မယ်လစ်ဆာသည် မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက်ရှိသည်။
ပေါ့တာက မှတ်ချက် ချသည်မှာမူ ‘ဒါပေမဲ့ မိန်းမရွေးတဲ့
နေရာတော့ သည်အတိုင်း မဟုတ်ပါကလားဗျာ’
ခဏမျှတိတ်နေပြီး အင်ဆိုင်းက “ဘာရယ်ဗျာ”
“အဟုတ်ပါဗျ၊ မိန်းမက အပျက်မပဲ”
ကပ္ပတိန်ကမူ သူ့သမီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ မရောက်နေသဖြင့်
ဝမ်းနည်းသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း မိန်းကလေးကို တစေ့တစောင်း ကြည့်ရင်း
စကားဆက်ပြန်၏။ မိန်းကလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနေသည်
ကိုမြင်သော် အသေးစိတ်ပင် ပြောနေသေး၏။

မယ်လစ်ဆာသည် တစ်လုံးမကျန်ကြားရလေသည်။ ဝှစ်၏
နာမည်ကိုကြားစက အားအရှိကြီးရှိသွား၏။ သို့သော် အသံဗလံများကို
စကားလုံးအဖြစ် နားလည်ရသော် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်လေ၏။ ဝှစ်ကိုသာ

မြင်ယောင်သည်။ စကားလုံးများသည် ဝှစ်ကို မထိနိုင်ကြချေ။ သည်
နေရာသည် စက်ဆုပ်စရာကောင်းလှသည်။ ညစ်ညမ်းလှပါတကား။
အသက်ရှူရကျပ်လာကာ ဖျားချင်၊ နာချင်ဖြစ်လာလေ၏။ လက်နှစ်ဖက်
ကို ရှေ့သို့တန်းပြီး တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းရာ အပြင်သို့ထွက်လာ၏။
လေရှူချင်သည်။

ကပ္ပတိန်ကမူ သမီး၏ကိုယ်ခန္ဓာကလေး လွတ်မြောက်ရာ
သို့ထွက်ပြေးသည်ကို ကြည့်နေ၏။ မကြာခင်ပင် ‘ဘယ်သွားမလို့လဲ
မိန်းကလေး’ ဟု အော်လိုက်တော့သည်။ သို့သော် အခါကောင်းကို
စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ဂျိုးက မယ်လစ်ဆာကို တစေ ကြည့်နေသည်။

ဂျိုးသည်၊ ဖျတ်လတ်စွာ ထပြီး မိန်းကလေးအတွက် တံခါးဖွင့်
ပေးလေသည်။

မယ်လစ်ဆာက တံခါးပေါက်မှ ထွက်သည်။

ဂျိုးသည် မယ်လစ်ဆာ၏ခြုံစောင်ကလေးကို ချိတ်မှ လှမ်းပြီး
ဖြုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် မယ်လစ်ဆာနောက်သို့ လိုက်ကာ တံခါးကို
ပြန်စေခဲ့သည်။ ကပ္ပတိန်လည်း ဝမ်းသာလုံးဆို၍နေသတည်း။

ထမင်းဆိုင် အပြင်ဘက်ဝင်းခြံထဲတွင်ကား ဂျိုးသည် ‘မယ်လစ်ဆာ’
ဟု ခေါ်နေ၏။ မယ်လစ်ဆာက ပြန်၍ မထူးချေ။

“ရော့ ... ဒါလေး ခြုံထားပါလားကွယ်။ အေးလိုက်တာနော်”

မယ်လစ်ဆာသည် ခြုံစောင်ကို ကိုယ်မှာပတ်သည်။

ခေါင်းကိုတော့ မအုပ်၊ ထို့နောက် လေလာရာသို့ မျက်နှာ
မော့သည်။

“လေကြောင်း ပြောင်းသွားပြန်ပြီ၊ အေးလိုက်တာကလည်း
ငရဲခဲနေရတာလိုပဲ” မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်လေ၏။ “တော်တော်ကြာ
တိမ်တွေစင်သွားမှာပဲ ဒီည ရာသီတော့ သိပ်သာမှာ”

မယ်လစ်ဆာကို ကြည့်သော် လေတိုးသဖြင့် ဆံပင်များလွင့်
နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ‘မယ်လစ်ဆာ’ ဂျိုး၏အသံသည် ထက်မြက်
သော်လည်း ကရုဏာပိုဟန်ရှိသည်။

“ခုန အဘိုးကြီးက အလကားပြောနေတာပါ။ ပါးစပ်က ယုတ်
မာတာမှန်ပေမယ့် တချို့ဘုန်းကြီးတွေဟာ ဒီလိုပြောတတ်တာပဲ။ သူတို့
ဒါကလွဲရင် ဘာမှတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတော့ ဘယ်တော့မှ အဖက်
မလုပ်ပါဘူး။”

မယ်လစ်ဆာ ခေါင်းညိတ်သည် ထင်ပါရဲ့။

“အမှတ်မထားနဲ့သိလား။ ကိုယ်က အင်မတန်လိမ္မာတဲ့ မိန်းက
လေးပဲဟာ။ ကိုယ့်လို မိန်းကလေးမျိုးဟာ ဒီလိုစကားမျိုးကို နားထောင်
တာမဟုတ်ဘူး။”

မယ်လစ်ဆာက မလှုပ်ဘဲနေသည်။ “ဒါပေမဲ့ မင်းခုလိုထွက်
လာတာတော့ ငါကြိုက်လှသကွယ်” ဂျိုးသည် ပတ်လည်ကိုလှည့်၍
ကြည့်လေ၏။ “ဘုရားရေ ပျော်စရာကြီးပါကလား။ လမ်းမမှာ လျှောက်
ရအောင်၊ မင်းလည်း ဒီအကြောင်း မေ့သွားမှာပဲ” မယ်လစ်ဆာ၏ လက်
မောင်းကို ကိုင်ပြီးလာရာ မယ်လစ်ဆာသည် ဂျိုးနှင့်လိုက်လာသည်။

အမယ်မင်း၊ ဂျိုးဘာလုပ်ရမှာတုံး။

ဂျိုးလည်း ဗြုန်းခနဲရပ်ကာ ပေါ်တူဂီလို စကားသုံးလေးလုံးမျှ
ထွက်နိုင်၏။

ထို့နောက် “အောင်မယ်လေး၊ မင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟာ၊
မယ်လစ်ဆာရ၊ ငါ့ကို ယူပါကွယ်။ ဘုရားရေ၊ ဒါဖြစ်နိုင်ပါတယ်နော်”
ဟု ပြောလေ၏။

“ဂျိုး”ဟု မယ်လစ်ဆာက တည်ကြည်ညင်သာစွာ ခေါ်လေ
၏။ “ဂျိုး ... ရှင်အိမ်ပြန်ပါတော့”

ဂျိုးသည် ကာလသားဘဝက ပေါ်တူဂီလိုပြောရသဖြင့်တစ်
ကြောင်း၊ စကားသွက်သွက် ပြောခဲ့ဖူး၏။ ယခုတော့ စကားတစ်လုံးမျှ
စိတ်ထဲမှာ စိ၍မရ၊ မေးရိုးလေးလံကာ ပါးစပ် ဟသွားပြီး တောင့်တောင့်
မရပ်နိုင် ဖြစ်လာ၏။ သေးသွယ်၍ ဆံပင်တလွင့်လွင့်နှင့် အေးချမ်း
တည်ငြိမ်သော အသံရှင် မိန်းကလေးသည် မိမိထက်စွမ်းအားကြီးမား
သည်ကို သိမြင်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီကွာ” ဟု ကျိုးနွံစွာ ဖြေသည်။

“သွားတော့ ဂျိုး”

ဂျိုးသည် ပုန်ကန်ဦးမည်ကြံသော်လည်း မတတ်နိုင်ဘဲ မယ်လစ်
ဆာ၏ စကားသံအညှို့ဓာတ်မှာ မိနေလေ၏။

မယ်လစ်ဆာနှင့်ဝေးစွာသော နေရာသို့ မရောက်မီပင် သတိ
လည်လာသလိုဖြစ်ပြီး မယ်လစ်ဆာက ဘာမှ မငြင်းဆန်ခဲ့သည်ကို
တွေးမိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျိုး၏ သဘောထားကိုတော့ မယ်လစ်ဆာ
သိလေပြီ။ ပန်းပဲဖိုသို့ပြန်ရင်း မိန်းကလေးတော့ ကိုယ့်ဆီကလွတ်အောင်
မရုန်းနိုင်ပါဘူးဟု ထင်ထား၏။ တစ်ခါထက်တစ်ခါတော့ ပို၍ အခွင့်
ကောင်းကြုံလာပြီ၊ ဂျိုးသည် လက်သီးဆုပ်ကို မိုးပေါ်သို့မြှောက်ယမ်း
ပြပြီး ပျော်ရွှင်စိတ်သက်သက်ဖြင့် ဆဲရေး တိုင်းထွာမိလေသည်။

မယ်လစ်ဆာကမူကား မျက်စိထဲမှာ ဂျိုးကိုမြင်လျက် လမ်းမ
မှာ ရပ်ကျန်ရစ်သည်။ သူတို့ပြောသလိုများ ဟုတ်နေမလား။ မဟုတ်
နိုင်ပါ။ ဝှစ်ကို သူ့နဂိုအမူအရာအတိုင်း မြင်သည်။ ဝှစ်ကို ယုံသည်။

လေလာရာကို ကျောပေး၍ ခြုံစောင်ကိုခေါင်းရောက်အောင်
ဆွဲခြုံကာ ပြတင်းမှ ထိုးကျလာသည့် အလင်းရောင်များကို ဖြတ်ခဲ့၏။
လူတွေပြန်ကုန်လျှင်အဖေနှင့်ဖြစ်စေ၊ ပေါ့တာနှင့်ဖြစ်စေသည်အကြောင်း
ကို ထပ်ပြောနေရမည်။ ထို့ကြောင့် တင်းကုပ်ဆီသို့လာခဲ့၏။ မြက်

ခြောက်များသည်လည်း ထူထပ်လှ၍ အခန်းထဲမှ အိပ်ရသည်လောက်ပင် အေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ သူ့အဖေ စိတ်ပူနေလျှင်လည်း ပူချင်သလောက်ပူပါစေ။

မြက်ခြောက်တစ်ဆုပ်ကို ဆုပ်ကာ “ဝှစ်ပြန်လာမှာပါ။ ငါသိပါတယ်”ဟု ဆိုမိလေသည်။

သို့သော် စင်စစ် သူ့ဘာမှ မသိပါကလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်တော့သက်သာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်၍မရတော့သည့်အခါ ဘာမှမသိ၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲဟု ဝန်ခံလိုက်ရသည်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ သူ့လာချင်လည်း လာမယ်။ မလာချင်လည်း မလာဘူး။ ဒါပေမဲ့ သည်အတိုင်းတော့ မနေပါဘူး။ တစ်ခုခုဖြစ်လာဦးမှာပဲ။ ဂိုဝင်ကြီးဆီ သွားရမလား၊ မိန်းမဖော်လည်း ပြောစရာမရှိ။

“အိုး ... ဘုရားသခင် ဝှစ်ကိုခေါ်တော်မူပါဘုရား” မယ်လစ်ဆာသည် ငိုယိုလေ၏။

ထို့နောက် အိပ်ပျော်သွား၏။ နိုးလာပြီး လွန်မိ၏။ ထမင်းဆိုင်ပေါ် ပြန်မတက်ချင်သည်နှင့် ဆက်ပြီးအိပ်ပြန်၏။ မယ်လစ်ဆာသည် သူ့အဖေထက် အိပ်ရတာ ပို၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရှိသည်။

ကပ္ပတိန်ကမူ သူ့သမီးသည် တစ်ညလုံး ပေါ်တူဂီနှင့်နေသည်ဆိုလျှင် ပူစရာကုန်ပြီဟု ထင်သည်။ ဂိုဝင်ကြီးထံသွားပြီး ပြောနိုင်ပြီ၊ လက်ထပ်ပေးခိုင်းမည်။ သမီး၏အခန်းသို့ သွားကြည့်သော် ဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်ကို မြင်၏။ မငြိမ်သက်လွန်း၍ အိပ်မပျော်ချေ။ ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးများ ချွေးစီးပြန်ကာ အိပ်ရာထဲတွင် တုန်တခိုက်ခိုက် ဖြစ်နေလေ၏။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သည်တစ်ခါ နေလို့ထိုင်လို့ အကောင်းဆုံးပဲဟု သူထင်မြင်သည်။

မယ်လစ်ဆာသည် တစ်ညလုံး မြက်ခြောက်များပေါ်အိပ်

သည်။ မိုးလင်းလုမှာ နိုးလာပြီး မြက်ခြောက်များကို ခါချ၏။ သို့သော်
 မစင်ချေ။ ဂရုလည်း သိပ်မစိုက်ခဲ့။ ကွင်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့၏။ မကြာခင်
 နေရောင်ဖြာလာတော့မည်။ ယခုတော့ မှောင်ရီသေး၏။ အရိပ်မှာလည်း
 မကျသေး။ ပတ်လည်တွင် သစ်ပင်များက နံရံကို ဝိုင်းပြီးပေါက်နေလေ
 သည်။ နေဝန်းပေါ်လာမည့် သစ်နှစ်ပင်ကြားကို မျှော်၍ကြည့်လေ၏။
 မကြာခင်ပင် မယ်လစ်ဆာ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မနက်ခင်းသည် လင်း၍
 ကျလာလေသည်။

ဝှစ်သည် ခြေချင်းဝတ်က နာလျက်ဖြင့်ပင် တစ်ညလုံးခရီး သွားလျက်ရှိ၏။ တောင်တက်ရသည်ထက် ဆင်းရသည်က ပို၍ခက် နေသည်။ ဝေဒနာ မပြင်းထန်လှသော်လည်း စိတ်မချရသေး။ လမ်းမှာ သူလျှောက်ဖူးသောနေရာ မြင်ဖူးသော သစ်ပင်များကို မှတ်မိသည်။ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် “မိုးမလင်းမချင်း မယ်လစ်ဆာအကြောင်း စဉ်းစားလို့ မဖြစ်ချေဘူး” ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ရောက်သည့်အခါတွင် ထမင်းဆိုင်ကို ကွင်းထဲက ဖြတ်၍သွားမည်။ သို့လျှင် တင်းကုပ်သို့ အရင်ရောက်ပြီး အဲသည်မှာ မယ်လစ်ဆာနှင့် တွေ့ချင်တွေ့မည်။ သူ့ ကိုယ်သူ သပ်ရပ်အောင် ပြင်သည်။ ပြီးစီးသော် နေရောင်ဖြာလာလေပြီ။ သူသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေလေ၏။ “ငါ ဘာဖြစ်နေတာ ပါလိမ့်၊ အောင်မယ် ခုနေများ ဒရယ်တွေ့လို့တောင် ယမ်းမှုန့်ကုန်ရုံပဲ ရှိမှာ၊ တည့်အောင်ပစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး”

ထို့နောက် ကွင်းပြင်ဆီရောက်သည်။ မယ်လစ်ဆာကို မြင် သည်။ မယ်လစ်ဆာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မနက်ခင်းသည် လင်း၍ ကျနေလေသည်။